

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
προνομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία *Γεωργίας Σάνδης*, (συνέχεια), μετάφρασις
Ι. Ι. Σκυλλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμῆ, (συνέχεια), μετάφρασις Δμλ. — ΟΙ ΠΙ-
ΣΤΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία :
'Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις *Ι. Ισιδ. Σκυλλίση*.

Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον

Περιήλθα τὸ παλάτι ἐκεῖνο μὲ χαρὰν
αιδικήν. Ἦτο ἐκ τῶν ὠραιστάτων τῆς
Βενετίας. Τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἐμπετάσματα,
καὶ καινούργη, ἦσαν κατασκευασμένα κα-
τὰ πρότυπα ἀρχαῖα, εἰς τρόπον ὥστε αἱ
ὡγραφίαι τῶν ὀροφῶν καὶ ἡ ἀρχαία ἀρ-
χιτεκτονικὴ ἦσαν εἰς τελείαν ἀρμονίαν μὲ
τὰ νεώτερα ἄλλα ἀντικείμενα. Ἡμῶν τῶν
ἐπιπέδων πολιτῶν, ἡμῶν τῶν κατοίκων τῆς
ὀρθῶς Εὐρώπης ἡ ὀλιότης, ἡ πολυτέ-
λεια, εἶναι τὸσον εὐτελής, τὸσον συσσωρευ-
μένη, τὸσον κοινὴ, ὥστε ἕως τότε δὲν εἶ-
α οὔτε ἰδέαν τοιαύτης φιλοκαλίας. Ἐρ-
ρεχα εἰς τὰς ἀπεραντοὺς ἐκείνας στοᾶς
ἐντὸς μαγικοῦ μελάρου· πᾶν ὅ,τι ἐ-
λεπα εἶχε πρὸς ἐμὲ πρωτοφανῆ σχήματα,
γνωστὸς ὄψεις. Ἐλεγα, ὄνειρευομαι ;
ληθῶς εἶμαι ἡ δέσποινα καὶ βασιλεὺς αὐ-
τῶν ὄλων τῶν θαυμασιῶν ; Καὶ ἔπειτα ἡ
μαριωτικὴ ἐκείνη λαμπρότης ἐπρόσθετε
ἐόν θάμβος εἰς τὸ θάμβος μου. Οὐδέποτε
ἔχα ἐννοήσει ἕως τότε τὴν ἡδονὴν ἢ τὸ
ἐλεονέκτημα τοῦ νὰ ἦναι τις εὐπατρίδης.
Ὡς τὴν Γαλλίαν τοῦτο σήμερον κατήντη-
εν ἀγνωστον, εἰς δὲ τὴν Βελγικὴν δὲν ἐ-
νώσθη ποτέ. Ἐδῶ, οἱ ἀπολιπόμενοι ὀλίγοι
ἀριστοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἦναι ὑψηλόφρο-
νες καὶ πομπώδεις. Δὲν κατεδαφίζουν τὰ
καλάτια· τ' ἀφίνουν μᾶλλον νὰ πέσουν.
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν τοίχων ἐκείνων, τῶν
πορτωμένων ἀπὸ τρόπαια, ὑπὸ τὰς ὀρεφᾶς
κεῖνας τὰς πλήρεις θυρεῶν μὲ οἰκόσημα,
ἐνώπιον τῶν προπατόρων τοῦ Λεῶνῆ, τῶν
ἱστορημένων ἀπὸ ζωγράφους ὅποιοι ὁ Τι-
τιανὸς καὶ ὁ Παῦλος Βερωναῖος, καὶ τῶν
μὲν σοβαρῶν ὑπὸ τοῦς μανδύας των, ὁ-
λοχρῶς μὲ σισύραν ἔσωθεν, τῶν δὲ κομψῶν
καὶ χαριέντων ὑπὸ τὴν μαύρην καὶ ἀτλα-
κίαν ἀμπεχόνων των, κατενόουν τὴν ἐ-
κείνην τῶν διὰ τὴν κοινωνικὴν των ὑπε-
ρβολήν, ἐπαρσιν ἧτις ὄντως διαλάμπει καὶ
ἀρέσκει, ὅταν ὁ ἔχων αὐτὴν δὲν ἦναι μω-
ρὸς τις ἢ μικρόνους ἄνθρωπος. Τόσον καλὰ

ἤρμοζαν εἰς τὸν Λεῶνῆ τὰ μεγαλεῖα ἐ-
κείνα, ὥστε ἔτι καὶ σήμερον ἀδυνατῶ νὰ
τὸν φαντασθῶ ὡς ἀγενῆ. Ἀληθῶς ἦτο
υἱὸς τῶν μαυρογενεῶν καὶ ἀλαβαστροχει-
ρῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων τὸν τύπον
ἀπεθανάτισεν ὁ ζωγράφος Βὰν Δύκ. Κατὰ
κρόταφον ὅταν τὸν ἐβλεπε, εἶχε τὴν φυ-
σιογνωμίαν των, ἀετοῦ φυσιογνωμίαν εἶχε
τὰ λεπτὰ καὶ ἀβρὰ χαρακτηριστικὰ των,
τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα, τοὺς ὀφθαλμοὺς των
τοὺς εἰρωνικοὺς καὶ ὀμοῦ φιλόφρονας. Ἄν-
τὰ ὁμοιώματα ἐκεῖνα ἐδύναντο νὰ βαδί-
σουν, θὰ ἐβαδίζαν καθὼς αὐτοί· ἂν ὠμί-
λουν, θὰ εἶχαν τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.
— Σὺ λοιπόν, τὸν ἔλεγα σφίγγουσά
τὴν χεῖρά του, σὺ λοιπόν, ὁ ἄρχων Λεῶν
Λεῶνῆ, ὁ αὐθέντης μου, σὺ εἶσαι ὅστις
ἀκόμη προχθὲς διέτριβες εἰς ἐκείνην τὴν
καλύβην μετὰ τῶν ἴδιων καὶ τῶν ὀρ-
νιθῶν, μὲ μίαν σκαπάνην εἰς τὸν ὦμον καὶ
μίαν βλοῦζαν χειρώνακτος ὡς φόρημά σου ;
Σὺ εἶσαι ὅστις συνέζητες τοιοῦτοτρόπως
ἐξ ἡμέρας μὲ μίαν πτωχὴν κόρην, μίαν κό-
ρην χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς πνεῦμα, ἧτις ἄλ-
λην ἀξίαν δὲν ἔχει, πλὴν τοῦ ὅτι σὲ ἀγα-
πᾶ ; Καὶ τώρα θὰ μὲ κρατήσης πλησίον
σου πάλιν, καὶ πάλιν θὰ μὲ ἀγαπᾶ ; καὶ θὰ
μὲ τὸ ἐκφράζῃς καθὼς εἰς ἐκείνην τὴν ἐλ-
βετικὴν καλύβην ; Ὡ ! αὐτὴ μου ἡ τύχη
εἶναι ὑπερβαλλόντως ὠραία καὶ ὑψηλὴ ὡς
πρὸς ἐμέ. Εἰς τὸσον ὕψος ποτὲ δὲν ἀπέ-
βλεψα, καὶ διὰ τοῦτο ὅσον ἐξ αὐτοῦ καθη-
δύνομαι τὸσον καὶ φοβοῦμαι ἐνταυτῷ.
— Φόβον νὰ μὴ ἔχῃς κἀνένα, μὲ εἶπε
μειδιάσας· ἔσου πάντοτε ἡ σύντροφος τῆς
ζωῆς μου καὶ ἡ βασιλισσά μου. Ἐρχου
τώρα νὰ δεῖπνήσωμεν· ἔχω δύο συνδαιτυ-
μόνας νὰ σὲ παρουσιάσω. Διόρθωσε τὴν
κόμην σου, ὠραῖόν σου, καὶ ὅταν ἀκούῃς νὰ
σὲ ἀποκαλῶ σύζυγόν μου, πρόσεχε νὰ μὴ
ἀνοιγῇς ὡς ἐκστατικὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς
σου.
Εὐρήκαμεν ἐν δεῖπνον πολυποικίλον εἰς
μίαν τράπεζαν φεγγαβολοῦσαν ἀπὸ ἐπί-
χρυσα ἢ χρυστάλλινα σκευῆ. Ὁ Λεῶνῆς
μὲ ἐπαρουσίασε τοὺς δύο ξένους μὲ σοβαρό-
τητα· ἦσαν Βενετοὶ καὶ οἱ δύο, εὐμορφοὶ
ἄνδρες καὶ τοὺς τρόπους εὐγενικώτατοι·
καίτοι δὲ ὑποδεέστεροι τοῦ Λεῶνῆ, εἶχαν
κάποιαν ὁμοιότητα μὲ αὐτὸν κατὰ τὴν

προφορὰν καὶ τὴν ἀγγίνοιαν. Τὸν ἠρώτησα
χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἂν ἦσαν συγγενεῖς του.
— Ναί, μὲ ἀπεκρίθη μεγαλοφώνως καὶ
γελῶν, εἶναι ἐξαδελφία μου.
— Βεβαίως, ἐπρόσθεσεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν
ἐπνομαζόμενος μαρκήσιος, εἴμεθα ὅλοι
ἐξαδελφοί.
Τὴν ἐπιούσαν, ἀντὶ δύο συνδαιτυμόνων
ὑπῆρχον τέσσαρες ἢ πέντε, εἰς πᾶν γεῦμα
καὶ ἄλλοι. Δὲν εἶχαν παρέλθει ὀκτὼ ἡμέ-
ραι καὶ ἡ οἰκία μας ἐνεπλήσθη ἀπὸ φίλους
στενοῦς. Οἱ συνήθεις μας οὗτοι ἀπησχό-
λουν τὸν Λεῶνῆ, καὶ πολλὰς ὥρας καθ'
ἃς θὰ εὐρισκόμην μὲ αὐτὸν κατὰ μόνας,
ὡς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ἠναγκάζομην νὰ
συμμερίζωμαι μὲ ὄλους αὐτούς. Ἄλλ' ὁ
Λεῶνῆς, μετὰ τὴν μακρὰν ἐξορίαν του, ἐ-
φαίνετο εὐδαιμονῶν ὅτι ἐπανέβλεπε τοὺς
φίλους· δὲν ἤμην δὲ ἱκανὴ νὰ ἔχω πόθον
τινὰ ἐναντίον τῶν πόθων του, καὶ ἔχαιρα
βλέπουσα ὅτι ἐτέρπετο οὕτω πως. Τὸ ἀ-
ληθές εἶναι ὅτι ἡ συναναστροφή αὐτῶν τῶν
ἀνθρώπων ἦτο πολὺ εὐάρεστος. Ἦσαν ὅλοι
νέοι ἢ ἄνθρωποι εὐχάριτες· εὐθυμοὶ ἢ εὐ-
φρεῖς, ἀξιαγάπητοι ἢ διασκεδαστικοί· εὐ-
γενικώτατοι τοὺς τρόπους καὶ πολυμαθεῖς
οἱ πλείστοι. Καθεκάστην πρὸ μεσημβρίας,
ἐμουςουροῦμεν μετὰ τὸ γεῦμα δὲ ἐξηρχό-
μεθα εἰς πλευστοὺς περιπάτους, καὶ μετὰ
τὸ δεῖπνον ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ θέατρον·
ἔπειτα ἐπιστρέφοντες πάλιν ἐτρώγαμεν καὶ
ὅλοι ἐκάθητο εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐγὼ
δὲν ἠγάπων νὰ κάθημαι θεατῆς αὐτῆς τῆς
τελευταίας ψυχαγωγίας, καθ' ἣν μεγάλα
ποσὰ χρημάτων μετέβαιναν καθεσπέραν
ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, καὶ ὁ Λεῶνῆς μὲ
εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ ἀποχωρῶ μετὰ τὸ τε-
λευταῖον δεῖπνον εἰς τὸν κοιτῶνά μου,
αὐτὸ δὲ καὶ ἔκαμνα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον
τὸ πλῆθος τῶν σχετικῶν μας ἠῤῥησε τό-
σον, ὥστε ἤρχισα νὰ αισθάνωμαι ἀνίαν
καὶ κόπον· δὲν ἔλεγα ὁμως τίποτε. Ὁ Λε-
ῶνῆς ἐφαίνετο πάντοτε κατατερόπυμος
ἀπὸ τὸν σπαταλὸν ἐκεῖνον βίον. Ὅσοι κομ-
ψοί, παντὸς ἔθνους, ἤρχοντο εἰς τὴν Βε-
νετίαν, εἶχον τὴν οἰκίαν μας ἐντευκτήριον,
διὰ νὰ εἴπω οὕτω, ὅπως φάγουν, πίνουν,
παίζουν καὶ μουσουργήσουν. Πολλάκις εἶ-
χομεν καὶ τῶν θεάτρων τοὺς ἀριστοὺς ἀ-
οιδούς, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Λεῶνῆς συνε-

μουσούργει και συνέμελε, επειδή και φωνήν αὐτός εἶχεν ὄχι ὀλιγώτερον τῆς φωνῆς των ὠραίων και ἐπιτηδεῖαν. Ἄλλ', ὡς σὲ εἶπα, και μ' ὄλα τὰ θέλητρα τῆς τοιαύτης συναναστροφῆς, ἡσθανόμην ἐπὶ μάλλον και μάλλον τὴν ἀνάγκην τῆς ἀκαπούσεως. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ πλεῖστοι δὲν ἔμεναν εἰς τὴν οἰκίαν μας ὄλας τὰς ὥρας, οὔτε ἤρχοντο καθεκάστην, ἀλλὰ δέκα ἢ δώδεκα, οἱ συνηθέστεροι, εἶχαν τραπέζι των τὸ τραπέζι μας. Ὁ Λεώνης τοὺς ἡγάπα τόσον, ὥστε κ' ἐγὼ ἐπὶ τέλους συνἔλαβα φιλίαν πρὸς αὐτούς. Αὐτοὶ μετέδιδαν ζωηρότητα και εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους, κατὰ πάντα ὑπερέχοντες ἐκείνων. Ἦσαν δὲ ἀληθῶς θαυμάσιοι και ὡς ἀντανακλώντες τὸν Λεώνην καθ' ὄλα. Ἔβλεπες ὡς τι συγγενὲς μεταξὺ των, τὴν ὁμοιότητα τῶν ἰδεῶν και τῆς γλώσσης, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχα θαυμάσει εὐθύς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας; εἶχαν οὐκ οἶδα τί λεπτεπίλεπτον και ἐκλεζήτημένον, λείπον ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, ἔτι και ἀπ' αὐτούς τοὺς μάλλον διαπρεπεῖς. Τὸ βλέμμα των ἦτο ὀξυδερκέστερον, αἱ ἀποκρίσεις των ἀγγινούσται, τὸ ἦθος των ἀρχοντικώτερον, ἢ ελευθεριότης των εὐγενικώτερα. Ἐκαστος αὐτῶν ἦσκει ἠθικὴν τινα ἐξουσίαν εἰς μίαν μερίδα τῶν ἄλλων νεήλυδων, χρησιμεύων εἰς τούτους ὡς πρότυπον και ὄδηγός, κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς τὰ μικρά, ἔπειτα δὲ και εἰς τὰ μεγάλα. Ὁλου αὐτοῦ τοῦ σώματος ψυχὴ ἦτο ὁ Λεώνης, ὁ ὑπέρτατος ἀρχηγέτης, ὁ ἐπιβάλλων εἰς τὸν ἐκλαμπρον ἐκείνον ἀρρενα θίασον τὸν συρμόν, τὸν τόνον, τὴν δαπάνην και τὴν ἀπόλαυσιν.

Τὸν ἤρσεκεν αὐτὴ ἡ, ὡς εἶπειν, δικτατορία, και τοῦτο δὲν μ' ἐφαίνετο ἀπορον διότι τὸν εἶχα ἰδεῖν ὡς βασιλεύῃ ἔτι πλέον ἀναφανδὸν εἰς τὰς Βρυξέλλας, ὅπου και συνεμερισθὴν τὴν ὑπερηφάνειαν και τὴν δόξαν του· ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία τῆς ἐλβετικῆς καλύβης μὲ εἶχε καταστήσει μύστην ἄλλων ἐπιστηθιωτέρων και ἀγνωτέρων ἀγαλλιάσεων. Ταύτας ἀνεπόλουν μετὰ λύπης και δὲν ἐκρατούμην ἀπὸ τὸ νὰ τὸ λέγω.

— Και ἐγὼ ὡσαύτως, μὲ ἀπεκρίνετο, ἀναπολῶ μετ' εὐφροσύνης τὸν εὐδαιμόνα καιρὸν ἐκείνον, και τὸν θεωρῶ ὡς ποθεινότερον ἀπὸ ὄλους τοῦ κόσμου τοὺς καινούς· ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβαλῇ χάριν ἡμῶν τὴν διαδοχὴν τῶν ὠρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Καθὼς δὲν γίνεται αἰώνιον ἔαρ, οὕτω και αἰώνιος εὐδαιμονία. Εἶναι νόμος τῆς φύσεως· δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὸν ἀποφύγωμεν. Ἔσο βεβαία, ὅτι τὰ τοῦ φαύλου κόσμου τούτου ἐρρυθμίσθησαν ἐπὶ τὸ βέλτιον. Καθὼς δὲν εἶναι, διαρκῆ τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, οὕτως ἐπλάσθη και τοῦ ἀνθρώπου ἡ καρδιά μὴ ἔχουσα σθένος ἐπέκεινα τῆς διαρκείας των ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ὑποταχθῶμεν, νὰ κλίνωμεν τὸν αὐχένα. Βλέπεις και τὰ ἄνθη· κατὰ πᾶν ἔτος κύπτουν, μαραίνονται και πάλιν ἀναθάλλουν, ἢ ἀνθρωπινὴ ψυχὴ εἰμπορεῖ ν' ἀνανεωθῇ ὡς τὸ ἄνθος, ὅταν γινώσκουσα τὰς δυνάμεις τῆς δὲν ἀφίνει νὰ ἀκμάσῃ μέχρι τοῦ νὰ συντριβῇ. Αἱ, φιλάττη μου! ἐξ μῆνης ἀκράτου εὐφροσύνης ἦτο πολὺ, ἦτο ὑπέρ-

πολὺ· ἂν ἐκεῖνο ἐξηκολούθει, δυοῖν θάτερον, ἢ θὰ ἀπεθνήσκαιεν διὰ τὸ ὑπέμετρον τῆς εὐδαιμονίας, ἢ θὰ κατεχρώμεθα. Ἡ μοῖρα μας διατάττει νὰ καταβῶμεν ἐκ νέου ἀπὸ τὰς αἰθερίους ἐκείνας κορυφὰς και νὰ ἐλθωμεν ν' ἀναπνεύσωμεν τὸν ἦτον καθαρὸν ἀέρα τῶν πόλεων. Ἄς δεχθῶμεν λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀνάγκην, πιστεύοντες ὅτι εἶναι καλὴ και ὄχι κακὴ. Ὅταν ἐπέλθῃ ὁ ὠραῖος καιρός, τότε πάλιν ἐπιστρέφομεν εἰς τὰ βουνά μας, πεινῶντες και διψῶντες ὄλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὧν ἐδῶ ἀπεγαλακτίσθημεν· θὰ αἰσθανθῶμεν καλλίτερον τὴν ἀξίαν τοῦ γαληνίου βίου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἄλλως τε και θὰ μᾶς διέκοπταν αἱ κακοπάθειαι τοῦ χειμῶνος, ἔσο βεβαία.

— Ὡ! ναί, τὸν εἶπα ἀσπαζόμενη, θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἑλβετίαν; Ὡ! πόσον καλὸς εἶσαι ὅτι τὸ θέλεις και μὲ τὸ ὑπόσχεσαι! . . . Ἄλλ' εἶπέ με, Λεώνη μου, δὲν ἐδυνάμεθα νὰ ζῶμεν ἐδῶ ἀπλούστερα και πλέον ὁμοῦ; Πλέον δὲν βλέπομεθα, εἰμὴ διὰ τοῦ συνόφου τὸ ὁποῖον ἀναδίδεται ἀπὸ τὰ πόρταί σου· οὔτε πλέον ὁμιλοῦμεν, εἰμὴ ἐν μέσῳ τῶν τραγουδιῶν και τῶν γελῶτων. Διατί ἔχομεν τόσους φίλους; Δὲν ἐπαρκοῦμεν μεταξὺ μας. Οἱ δύο ἡμεῖς δὲν ἐπαρκοῦμεν μεταξὺ μας;

— Ἰουλίττα μου, ἀπεκρίνετο, οἱ ἀγγελοι εἶναι παιδιὰ, σὺ δὲ και τῶν δύο μετέχεις. Ἀγνοεῖς ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι ἡ χρῆσις των εὐγενεστέρων ἰδιοτήτων τῆς ψυχῆς, και ὅτι ὀφείλει πᾶς τις νὰ φείδεται αὐτῶν τῶν ἰδιοτήτων ὡς τῆς κῆρης τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀγνοεῖς, μικρὰ κῆρη, τί ἐστὶ και αὐτὴ ἡ ἰδία καρδιά σου. Ὡς εἶπαι καλὴ και εὐαίσθητος και εὐκολόπιστος, τὴν νομίζεις ὡς αἰώνιος ἐστὶν ἔρωτος· ἀλλ' οὔτε αὐτὸς ὁ ἦλιος εἶναι αἰώνιος. Ἀγνοεῖς ὅτι και ἡ ψυχὴ ἀπαυδεῖ καθὼς τὸ σῶμα και ὅτι εἶναι χρεῖα νὰ ἐπιμελῶμεθα καθὼς τὸ σῶμα και αὐτὴν. Ἄφες με, Ἰουλίττα μου, ἄφες ἐμὲ νὰ τρέφω τὸ ἱερὸν πῦρ ἐντὸς τῆς καρδίας σου. Συμφέρον ἔχω νὰ συντηρῶ τὸν ἔρωτά σου, νὰ μὴ σὲ ἀφίσω νὰ τὸν καταναλώσης τάχιστα. Ὅλαι αἱ γυναῖκες κάμνουν καθὼς σὺ. Σπεύδουν τόσον ν' ἀγαποῦν, ὥστε ἔξαρνα δὲν ἀγαποῦν πλέον, και ἔπειτα δὲν εἰξεύρουν αὐτὸ πῶς ἔγινε.

— Κακέ! τὸν ἀπεκρινόμην, πῶς δὲν μὲ τὰ ἔλεγες αὐτὰ και εἰς τὸ βουνόν; Πῶς ἐκεῖ δὲν μὲ παρεκάλεις νὰ μὴ σε ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ; Πῶς ἐκεῖ δὲν ἐπίστευες ὅτι ἠμποροῦσεν ἡ ψυχὴ μου νὰ ἀπαυδῆσῃ;

— Ἄλλ' ὄχι, ἀγγελέ μου, ἀπάντα ὁ Λεώνης ἀσπαζόμενος τὰς χεῖράς μου, ἐγὼ και οὔτε τώρα τὸ πιστεύω. Ὅμως ἀκουσε τὴν ἰδικὴν μου πείραν· τὰ ἐξωτερικὰ πράγματα ἐπενεργοῦν εἰς τὰ μυχιαίτατα των αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε και αἱ ἰσχυρόταται των ψυχῶν ἀντιπαλαίου ἐπὶ ματαίῳ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν κοιλάδα μας, ὡς περιεστοιχιζόμεθα ἀπὸ καθαρὸν ἀέρα, ἀπὸ εὐωδίας και μελωδίας τῆς φύσεως, ἠδυνάμεθα και ἔχρωστοῦμεν νὰ ἤμεθα ὄλοι ἔρωσι, ποιήσις, ἐνθουσιασμός· ἀλλ' ἐνθυμήσου ὅτι και ἐκεῖ ἐφειδόμεν αὐτοῦ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅστις τόσον εὐκολα

χάνεται και ἀπὸ χαθῆ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνευρεθῇ. Ἐνθυμήσου τὰς βροχερὰς ἡμέρας μας, ὅτε αὐστηρῶς πῶς ἤθελα νὰ σ' ἐνασχολῶ εἰς ὅτιδήποτε, ὅπως σὲ προφυλάττω ἀπὸ τὴν σκέψιν, ἀφεικτος τῆς ὀποιᾶς συνέπεια εἶναι ἡ μελαγχολία. Ἔσο βεβαία ὅτι ἡ πολὺ συχνὴ ἐξέτασις ἡμῶν αὐτῶν και τῶν ἄλλων εἶναι ἡ κινδυνωδестаτὴ πάσης ἐρεύνης. Πρέπει ν' ἀποβαλῶμεν τὴν φιλαυτον αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ἐξ ἧς παρακινούμεθα διηνεκῶς νὰ ἀνασκάπτωμεν και τὴν καρδίαν μας και τὴν τοῦ ἀγαπῶντος ἡμᾶς, ὡς πράττει γεωργὸς πλεονέκτης ὅστις ἐξανατρεῖ τὴν γῆν του, ζητῶν ἐξ αὐτῆς ἀδιαλείπτως γὰ τὸν προᾶγγη καρπούς. Χρεῖα νὰ μαθῶμεν νὰ ἀναισθητῶμεν ἢ νὰ ἀλλοφρονῶμεν ἐκ διαλειμμάτων. Αἱ τιαυταὶ διασκεδάσεις μόνον εἰς τὰς ἀσθενεῖς και νωθρὰς καρδίας εἶναι ἐπικίνδυνοι· ἀλλὰ πᾶσα διάπυρος ψυχὴ ὀφείλει νὰ τὰς ἀναζητῇ, ὅπως μὴ καταναλίσκῃ ἑαυτήν· μία ψυχὴ τοιαύτη εἶναι πάντοτε ἀρκούντως πλουσία. Μία λέξις, ἐν βλέμμα ἀρκεῖ νὰ τὴν ἠλεκτρεῖν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στροβίλου ὅστις τὴν ἀφήρηκε, και νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ πυρωδεστέραν και ὁμοῦ τρυφερωτέραν εἰς τὸ αἶσθημα και εἰς τὸ πάθος. Ἐδῶ, καθὼς βλέπεις, ἔχομεν χρεῖαν κινήσεως και ποικιλίας. Αὐτὰ τὰ μεγάλα παλάτια εἶναι ὠραία, ἀλλὰ και θλιβερά. Τὰ θαλάσσια βρῦα περιτρώγουν τοὺς θεμελίους λίθους των, και τὸ διαυγὲς νερὸν ἐντὸς τοῦ ὁποῖου κατοπτρίζονται ἀναδίδει ἀτμούς· πίπτοντας πάλιν ὡς δάκρυα. Αὐτὴ ἡ πολυτέλεια εἶναι αὐστηρὰ, και τὰ ἀριστοκρατικὰ ταῦτα ἔχνη, τὰ ὁποῖα σὲ ἀρέσκουν, εἶναι μακρὰ σειρὰ ἐπιταφίων και μνημάτων, ἄτινα χρεῖα νὰ στολιζωνται μὲ ἄνθη. Χρεῖα νὰ κατοικηθῇ, νὰ ἐμπλησθῇ ἀπὸ ζωντὰς ἀνθρώπων· τὸ ἡγρόν τοῦτο μέγαρον, ὅπου, ἂν εὐρίσκεισ μόνη, τὰ βήματά σου θὰ σ' ἐτρόμαξαν. Χρεῖα νὰ σκορπισθῇ ἀπὸ τὰ παρὰθυρὰ του ἀργύριον εἰς αὐτὸν τὸν λαόν, ὅστις δὲν ἔχει ἄλλην κλίνην, εἰμὴ τὸ παγερὸν θωρακεῖον των γεφυρῶν, ὥστε νὰ μὴ καθιστάμεθα περισκεπτοὶ εἰς τὴν θέαν τῆς πενίας του ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐζωίας μας. Ἄφες νὰ εὐθυμῆς ἀπὸ τοὺς γελῶτάς μας και ν' ἀποκοιμίζεσαι μὲ τὰ τραγοῦδια μας. Ἔσο ἀγαθὴ και ἀφροντις· ἀναδέχομαι νὰ διασκευάσω ἐγὼ τὴν ζωὴν σου, νὰ σὲ τὴν καταστήσω εὐάρεστον, ἂν δὲν εἰμπορέσω νὰ σὲ τὴν κάμω πανευφρόσυνον. Ἔσο ἐν Βενετία ἡ σύζυγος και ἐρωμένη μου, και πάλιν εἰς τὰ χιονοσκέπαστα τῆς Ἑλβετίας βουνὰ θὰ γίνης ἡ νύμφη των και ὁ ἀγγελός μου.

ΙΑ'

Διὰ τοιούτων ὁμιλιῶν κατηύναζε τὴν ἀνησυχίαν μου και μὲ παρέσυρεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βραχέου νισταζουσαν και εὐκολόπιστον. Τὸν ἀπένεμα τρυφερὰς εὐχαριστίας δι' ὃν ἐλάμβανε κόπον ὅπως μὲ καταπέσῃ, ἐνῶ ἠμπορεῖ νὰ μὲ ὑπερτάξῃ δι' ἑνός του νεύματος· μὲ ἠσπάζετο και τὸν ἀντασπαζόμην μετὰ στοργῆς, και οὕτω πῶς ἐπεστρέφαιεν εἰς τὴν θορυβώδη ἔθουσιν, ὅπου οἱ φίλοι μᾶς ἐπερίμεναν ὅπως μᾶς χωρίσωσι.

Ἐν τούτοις, καθόσον ἐξηκολούθουν αἱ ἡμέραι μας τοιαῦται, ἡ φροντίς τοῦ Λεώνη πρὸς τὸ νὰ τὰς ἀγαπήσω ἔβλεπα ὅτι ἤλαττωνετο. Δὲν τὸν ἔμελεν ὅσον πρὶν ὅτι ἀπέστεργα τὴν ζωὴν ἐκείνην, καὶ ὁσάκις ἐξέφραζόμην περὶ τούτου, δὲν ἀπεκρίνετο μὲ ὅσιν προφύματα κατ' ἀρχάς. Μίαν ἡμέραν ἐφάνη μάλιστα ἀπότομος καὶ πικρός. Ἐβδκ ὅτι ἐθύμωνε καὶ ἀπεφάσισα εἰς τὸ εἶπαι νὰ μὴ παραπονοῦμαι· ἀλλ' ὅμως ἤρχισα πραγματικῶς νὰ πᾶσχω καὶ νὰ θεωροῦμαι δυστυχής. Ἐπερίμενα μὲ ὑπομονὴν νὰ λάβῃ καὶ αἰὸν ὁ Λεώνης καὶ νὰ ἐπανέλθῃ. Ὅσάκις συνέβαινε τοῦτο, ἀνεγέννα τὴν χαρὰν ἐντός μου, διότι τὸν ἔβλεπα πάλιν καλόν, τὸσον μάλιστα καλόν, ὥστε ἐλογιζόμην ὡς ἀνανδρὸς ὅτι τὸσον ἐπάσχα, καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀνελάμβαννα θάρρος· ἀλλ' αὐταὶ αἱ παραμυθητικαὶ ἡμέραι καθίσταντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον σπάνιαι. Ὁ Λεώνης βλέπων τὴν προφύματα καὶ τὴν ὑπακοήν μου ἐφέρετο μὲν μὲ ἀγάπην, πλὴν δὲν εἶδε πλέον προσοχὴν εἰς τὰς μελαγχολίας μου. Μοῦ κατέτρωγε τὰ ἐντόσθια ἡ πλῆξις· ἡ Βενετία κατήντα πρὸς ἐμὲ μισητή· τὰ νερά της, ὁ οὐρανός της, αἱ γόνδολαί της, τὰ πάντα παρίσταντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου δυσάρεστα. Κατὰ τὰς νύκτας τῆς χαρτοπικίζιας περιεπλανώμην κατάμονος εἰς τὸ ἐπίστεγον τῆς οἰκίας, χύνουσα δάκρυα πικρά. Ἐνθυμούμην τὴν πατρίδα μου, τὴν ἀφροντὴν νεότητά μου, τὴν μητέρα μου τὴν τὸσον ἐλαφρόνουν καὶ τὸσον ἀγαθὴν, τὸν καυμένον τὸν πατέρα μου, τὸν τὸσον φιλόστοργον καὶ τὸσον καλοπροαίρετον καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν θείαν μου μὲ τὰς μικρὰς ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίδας της καὶ τὰς μακρηγόρους νοουθεσίας. Μ' ἐφαίνετο ὅτι ἐπάσχα ἀπὸ νοσταλγίαν, ὅτι ὠρμώμην νὰ φύγω, νὰ τρέξω καὶ νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῶν γονέων μου, νὰ λησμονήσω τὸν Λεώνην διὰ παντός. Ἄλλ' ἂν ἠνοίγετο κάτωθι μου ἓνα παράθυρον, ἂν ὁ Λεώνης, βεβαρημένος ἀπὸ τὸ παιγνίδι καὶ ἀπὸ τὴν ζέστην, ἐπροχώρει εἰς τὸν ἐξώστην ὅπως ἀναπνεύσει τὴν δρόσον τῆς θαλάσσης, ἀμέσως ἐκυπτα ἐπάνω εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐπιστήγιου διὰ τὸν ἰδῶ, καὶ ἐπαλλεν ἡ καρδιά μου, ὡς ὅτε τὸν ἔβλεπα νὰ δικαίωσιν τὸ κατώφλι τοῦ πατρικοῦ οἴκου μου ἂν ἐπιπτεν ἐπάνω του τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνω τὸ εὐγενές του ἀνάστημα ὑπὸ τὴν πλουσίαν καὶ φανταστικὴν ἐνδυμασίαν τὴν ὁποίαν ἐφόρει πάντοτε ἐντός τοῦ παλατιοῦ του, ἐσκίρτων ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ ἐπαρσίν, ὡς τὴν νύκτα ὅτε μὲ εἰσήξεν εἰς τὸν χορὸν ἐξ οὗ εἶχαμεν φύγει διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψωμεν πλέον ποτέ· ἂν ἡ μελωδικὴ τῆς φωνῆς του, δοκιμάζουσα τινὰ φράσιν φημι, ἐκτύπα εἰς τὰ ἠχηρὰ μάρμαρα τῆς Βενετίας καὶ ἀντανεπέμπετο πρὸς ἐμὲ, ἠσθανόμην τὸ πρόσωπόν μου πλημμυρισμένον ἀπὸ δάκρυα, καθὼς μὲ συνέβαινε ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν, ὅταν ἐν ὠρᾷ ἐσπέρας, μ' ἐμελεπε κἀνὲν ἄσμα, τὸ ὁποῖον εἶχε συνθέσει δι' ἐμὲ τὸ πρῶν ἐκεῖνο.

Λόγοι τινὲς ἐνὸς τῶν συνταίρων του ἠξέστησαν τὴν θλίψιν καὶ ἀποστροφὴν μου

εἰς ἀφόρητον βαθμόν. Μεταξὺ τῶν δώδεκα φίλων τοῦ Λεώνη, ὁ ἀντικόμης Χιάλμου, ἐκ τῶν προσφύγων δῆθεν εὐπατριδῶν τῆς Γαλλίας, ἦτο πρὸς ἐμὲ ὁ φορτικώτερος ὄλων τῶν ἄλλων, ἦτο ὁ πρεσβύτερός των ἰσως δὲ καὶ ὁ εὐρύτερος· ἀλλ' ὑπὸ τοὺς εὐγενικωτάτους τρόπους του διεραίνετο εἶδος κυνισμοῦ, ὅστις πολλάκις μοῦ ἔφερε ἄνω κάτω τὴν χολήν. Ἦτο σαρδωνικός, ἀπαθής καὶ ξηρός· ἦτο δὲ καὶ κακοηθέστατος· ἀνθρωπος χωρὶς καρδίας. Αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα τοῦ δὲν τὰ ἐγνώριζα, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τούτων μὲ ἀπήρεσκε. Ἐνα βράδυ, ἐγὼ ἤμην εἰς τὸν ἐξώστην, ἀλλὰ δὲν μὲ εἶδεν, ἐπειδὴ μὲ ἐκρυπτεν ἀπὸ τὴν ὄρασίν του ἓνα μεταξωτὸν παραπέτασμα, καὶ τὸν ἤκουσα λοιπὸν ἐκεῖθεν νὰ λέγῃ εἰς τὸν Βενετὸν μαρκήσιον.

— Καὶ ποῦ εἶναι ἡ Ἰουλίττα;

Τὸ νὰ μὲ ἀποκαλῆ ἀπλῶς Ἰουλίτταν μὲ κατετάραζεν· ἀνέβη τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπόν μου· ἔμεινα ἀκίνητος καὶ ἠκρόσθη.

— Δὲν ἔξερω, ἀπεκρίθη ὁ Βενετός. Τυφόντι λοιπὸν συνέλαβες ἔρωτα πρὸς αὐτήν;

— Ὅχι πολὺν, ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἱκανόν.

— Καὶ ὁ Λεώνης;

— Ὁ Λεώνης θὰ μὲ τὴν παραχωρήσῃ μὲν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

— Πῶς! τὴν γυναῖκά του!

— Δὲν βρύνεσαι, μαρκήσιε! τὴν γυναῖκά του! ὅσον εἶναι γυναῖκά σου εἶναι καὶ ἰδική του. Αὐτὴ εἶναι μίᾳ κόρη τὴν ὁποίαν ἐκλεψεν εἰς τὰς Βρυξέλλας· ὅταν τὴν βρυνθῆ, ὡς καὶ θὰ συμβῆ προσεχῶς, θὰ τὸν διαδεχθῶ, νὰ σὲ εἰπῶ, εὐχαρίστως. Ἄν ἐπιθυμῆς νὰ τὴν λάβῃς κατόπιν μου γράψου ἐγκαίρως εἰς τὸν κατάλογον.

— Ὑπερευχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκήσιος εἰς τὸν Γάλλον ἀντικόμητα· ἔξερω πόσον φθείρεις τὰ ἦθη πάσης γυναικός, καὶ φοβοῦμαι νὰ σὲ διαδεχθῶ.

Ἄλλο πλέον δὲν ἤκουσα· ἐκυψα ἤμιθων ἐπάνω εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐξώστου, καὶ κρύψασα τὸ πρόσωπον εἰς τὸ σαλί τὸ ὁποῖον εἶχα ῥιμμένον εἰς τοὺς ὦμους μου, ἐκλαυσα μὲ λυγμούς ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησίν μου.

Εὐθὺς κατ' ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας ἐκράξα τὸν Λεώνην εἰς τὸ δῶμά μου καὶ τοῦ ἐζήτησα λόγον διὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μὲ μετεχειρίζοντο οἱ φίλοι του, ἀλλ' ἰδοῦσα πόσον ἐλαφρῶς ἐξέλαβε τὴν τοιαύτην ὕβριν, ἠσθάνθη εἰς τὰ ἐντός μου θανάσιμον πληγὴν.

— Τρελὴ ὁποῦ εἶσαι, μὲ εἶπε· δὲν γνωρίζεις, τί εἶναι οἱ ἄνδρες· ἀδιάκριτοι εἰς τοὺς στοχασμούς των καὶ ἐτι μᾶλλον εἰς τοὺς λόγους των· πάλιν οἱ καλλίτεροί των εἶναι οἱ διαβολώτεροι. Πᾶσα γυνὴ ἀνδρεία ὀφείλει νὰ γελᾷ ἀντὶ νὰ θυμῶνῃ εἰς τὰς ἀξιώσεις των.

Ἐπεσα εἰς μίαν θρονίδα, καὶ κλαίουσα θαλερὸν δάκρυ, ἀνέκραξα.

— Ἀχ, μητέρα μου! μητέρα μου! πῶς κατήντησεν ἡ κόρη σου!

Ὁ Λεώνης ἐπροσπάθησε τότε νὰ μὲ καθυσχάσῃ, καὶ τὸ κατάρθωσε τάχιστα. Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου, ἠσπᾶσθη τὰς

χειρὰς μου, μὲ καθικέτευσε νὰ καταφρονήσω τοὺς μωροὺς ἐκείνους λόγους καὶ μόνον εἰς αὐτὸν ν' ἀποβλέπω καὶ εἰς τὸν ἔρωτά του.

— Ἀλλοίμονον! τὸν εἶπα, τί νὰ συμπεράνω ἀφοῦ οἱ φίλοι σου κολακεύονται ὅτι θὰ μὲ παρεχώρεις εἰς αὐτούς, καθὼς τοὺς παραχωρεῖς τὰς πίπας σου ὅταν παύσων νὰ σὲ ἀρέσκουν.

— Ἰουλίττα, μὲ λέγει, βεβαίως ἐτρώθη ἡ φιλοτιμία σου καὶ τοῦτο σὲ καθιστᾷ πικρὰν καὶ ἀδικον. Ὑπῆρξα ἄλλοτε γυναικόφιλος, καθὼς γνωρίζεις· πολλάκις σὲ διηγῆθην τῆς νεότητός μου τὰ ἀτακτῆματα· ἀλλ' ἐπίστευα ὅτι ἐξαγνίσθη ἀπὸ τὸν ἄερα τῆς ἐλβετικῆς κοιλάδος μας. Οἱ φίλοι μου ζοῦν ἀκόμη εἰς τὴν ἀκολασίαν ὅπου κ' ἐγὼ εἶχα ζήσει· αὐτοὶ ἀγνοοῦν, οὔτε ποτὲ θὰ ἐκαταλάμβαναν τοὺς ἔξ μῆνας, τοὺς ὁποίους ἐπεράσαμεν ἡμεῖς ἐκεῖ. Ἐπρεπεν ὅμως καὶ σὺ νὰ τοὺς παραγνωρίσῃς, νὰ τοὺς λησμονήσῃς;

Τοῦ ἐζήτησα συγγνώμην, ἔχουσα δάκρυα γλυκύτερα τῶν πρὶν ἐπὶ τῆς ὠραίας κόμης του· ἐπροσπάθησα νὰ λησμονήσω τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐντύπωσίν μου. Ἄλλως δὲ καὶ ἐκολακευόμην ὅτι θὰ εἶδεν εἰς τοὺς φίλους τους νὰ ἐννοήσουν ὅτι δὲν ἤμην ὁποῖον μὲ ἐνόμιζαν, ὥστε νὰ μὲ σέβωνται εἰς τὸ εἶπαι· ἀλλ' ἡ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ κάμῃ, ἡ ἀδικόρησε, ἐπειδὴ τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας εἶδα τὰ βλέμματα τοῦ Χιάλμου νὰ μὲ ἀκολουθοῦν καὶ νὰ μὲ προκαλοῦν μὲ ἀφόρητον ἀναιδέειαν.

Μ' ἤρχετο ἀπελπίσια, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα πλέον πῶς νὰ διεκφυγῶ ἀπὸ τὰ δεινὰ ὅπου περιέπεσα. Νὰ χαρῶ, τὸ ἀπηγόρευεν ἡ φιλοτιμία· ν' ἀπομακρυνθῶ τὸ ἀπέτρεπεν ὁ ἔρωσ.

Μίαν ἄλλην ἐσπέραν, εἶχα ἔμβει εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπως λάβω βιβλίον τι· τὸ εἶχα λησμονήσει ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ὁ Λεώνης ἦτο ἐκεῖ μὲ ὀλίγους, τοὺς ἐκλεκτούς του. Ἐκᾶθηντο ὅλοι τριγύρω τῆς τραπέζης ὅπου εἶχαν πῖσι τὸ τέϊ, πρὸς τὴν ἄκρην ἐκείνου τοῦ δώματος· τὸ φῶς ἦτο ὀλίγον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν μὲ παρετήρησαν. Ὁ ἀντικόμης ἐφαίνετο κατεχόμενος ἀπὸ τὰς μαχθηροτάτας τῶν σατανικῶν διαθέσεων του.

— Κύριε βαρὼν Λεώνη Δὲ Λεώνη, εἶπε μὲ φωνὴν ξηρὰν καὶ σπαρακτικὴν· ἤξευρες, φίλε μου, ὅτι χώνεσαι ἕως τὸν λαϊμόν;

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μὲ τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Λεώνης, ἀκόμη χρέη δὲν ἔκαμα εἰς τὴν Βενετίαν.

— Ναι, ἀλλὰ γλίγωρα θὰ κάμῃς.

— Αὐτὸ τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησεν ὁ Λεώνης εἰς ἄκρον ἀτάραχος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! ὑπέλαβεν ὁ ἀντικόμης, εἶσαι ὁ μόνος ἐπιτήδειος πρὸς τὸ ν' ἀφανισθῆς ὅσον τάχος· ἤμισυ ἑκατομμύριον ἐντός τριῶν μηνῶν, εἰξέυρεις ὅτι εἶναι μίᾳ σπατάλῃ ὄχι ἀναξία λόγου;

Ἐγὼ ἀπελιθώθην εἰς τὴν θέσιν μου· ἀκίνητος καὶ κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν μου, ἐπερίμενα τὴν συνέχειαν τῆς παραδόξου ἐκείνης συνομιλίας.

— "Ἡμισυ ἑκατομύριον φράγκων; ἠρώτησε με ἀδικφορίαν ὁ βενετός μαρκήσιος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Χιάλμης ὁ ἑβραῖος Θαδδαῖος τὸν ἐμέτρησε πεντακοσίας χιλιάδας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος.

— Ἐξαίρετα ἐπέφερον ὁ μαρκήσιος. Καὶ ἔχεις πληρώσει, Λεώνη, τὸ ἐνοίκιον τοῦ κληρονομικοῦ παλατιοῦ σου;

— Ἐννοεῖται: τὸ ἐπροπλήρωσεν, εἶπεν ὁ Χιάλμης· θὰ τοῦ τὸ ἐνοικίαζαν ἄλλως πως;

— Καὶ τί σκοπεύεις νὰ κάμης, ἀφοῦ δὲν σὲ μένη τίποτε, ἠρώτησε τὸν Λεώνην ἄλλος τῶν συντρόφων του.

— Χρὴν, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης οὐδόλως διαταραχθεὶς:

— Τὸ ὅποτον εἶναι καὶ εὐκολώτερον τοῦ νὰ τρέχη τις εἰς Ἑβραίους τραπεζίτας, οἵτινες μόνον τρεῖς μῆνας μᾶς ἀφίνουν ἡσύχους. Ἀλλὰ τί θὰ κάμης ὅταν οἱ δανεισταὶ σὲ συλλάβουν ἀπὸ τὸν τράχηλον;

— Θὰ πιάσω ἕνα εὐμορφον μικρὸν ἀτμόπλουον... ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Λεώνης.

— Καλὰ! καὶ θὰ πᾶς εἰς τὸ Τριέστι;

— Ὅχι, τὸ Τριέστι εἶναι πολὺ πλησίον· εἰς τὸ Πάνορμον ὅπου δὲν ὑπῆγα ποτέ.

— Ἀλλ' ὅταν πάγη τις εἰς νέον τόπον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, πρέπει εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας νὰ κάμη φιγοῦρα.

— Ἐχει ὁ Θεός, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· ἡ Θεῖα Πρόνοια εἶναι ἡ μήτηρ τῶν τολημηρῶν.

— Ὅχι ὁμοῦ καὶ τῶν ὀκνηρῶν, εἶπεν ὁ Χιάλμης, καὶ ἀκόμη δὲν εἶδα εἰς τὸν κόσμον ἄλλον ὀκνηρότερον σου. Τί διάβολο ἔκαμες εἰς τὴν Ἑλβετίαν ὀλοκλήρους τρεῖς μῆνας μετὰ τὴν πριγκηπέσσα σου;

— Περὶ τούτου σιωπᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης· τὴν ἠγάπησα· καὶ εἶμαι καλὸς νὰ σφενδονίσω τὸ ποτήρι μου εἰς τὴν μύτη οὔτινος εὐρῆ τοῦτο ἀστεῖον.

— Λεώνη, πίνεις πολὺ, ἔκραξε πρὸς αὐτὸν ἕτερος τῶν συντρόφων του.

— Ἴσως, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης, ἀλλ' εἶπα ὅ,τι εἶπα.

Ὁ ἀντικόμης ἐτήρησε σιωπὴν ἀπέναντι τοῦ προκλητικοῦ λόγου τοῦ Λεώνη, ὁ δὲ μαρκήσιος ἐσπευσε ν' ἀλλάξῃ τὴν ὁμιλίαν.

— Δὲν με λέγεις, Λεώνη, εἶπε δικτὶ ἀπόψε δὲν χαρτοπαικτεῖς;

— Χαρτοπαικτικῶ καθεκάστην πρὸς χάριν σας. Ἐγὼ ἀποστρέφομαι τὸ χαρτοπαιγνιον· ἀλλὰ σεῖς με ἀπηλιθιόnete μετὰ τὰ χαρτιά σας, με τοὺς κύβους σας, με τὰς τσέπαις σας, ἀλλοὺς πῖθους τῶν Δαναῖδων, καὶ μετὰ τὰ ἀπληστά σας τὰ χέρια! Εἶσθε ἀνόητοι ὅλοι. Ὅταν τὴν ἐπιτύχετε, ἀντὶ ν' ἀναπαυθῆτε καὶ νὰ χαρῆτε τὴν ζωὴν σας, ὁ διάβολος σὰς σπρώχνει ἐμπρός, ἕως οὗ γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς τύχης ἀνάποδον.

— Ὁ τροχὸς τῆς τύχης! εἶπεν ὁ μαρκήσιος· εἰς τὸν τροχὸς τῆς τύχης.

— Ὑπερευχαριστῶ! εἶπεν ὁ Λεώνης· οὔτε θέλω νὰ τὸν μάθω εἰς τὸ ἐξῆς· καλὰ μ' ἐμάδησαν εἰς τὸ Παρίσι. Ὅταν συλλογισθῶ ὅτι ἐκεῖ, εἰς τὸ Παρίσι, ὑπάρχει ἕνας κάποιος ἀνθρώπος, τὸν ὅποτον θὰ πα-

ρεκάλουν τὸν Θεὸν ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ τοῦ νὰ στείλῃ εἰς ὅλους τοὺς διαβόλους!...

— Ποῦτος εἶν' αὐτός; ἠρώτησεν ὁ ἀντικόμης.

— Ἐνας, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἀπὸ τὸν ὅποτον εἶναι χρεῖα ν' ἀπαλλαγθῶμεν ὅπως, ὅπως, ἂν θέλωμεν νὰ ἀνακτήσωμεν ἐπὶ γῆς τὴν ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ ὑπομονή· εἰμεθα δύο καὶ αὐτὸς ἕνας.

— Μείνε ἡσυχος, εἶπεν ὁ Λεώνης, καὶ δὲν ἐλησμόνησα τόσον τὴν παλαιὰν συνήθειαν τοῦ τόπου ὥστε νὰ μὴν εἰξεύρω πῶς νὰ ζεπαστρέψω τὸν δρόμον μας ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπον ὅστις θὰ μ' ἐνοχλῇ. Ἄν ὁ διάβολός μου δὲν τὸ ἔφερε νὰ ἐμβῇ ἔξω εἰς τὰ μυαλά μου, καλὰ ἐγὼ θὰ σὲ τὸν ἐμπαγγα-νίζα εἰς τὴν Βελγικὴν.

— Σὺ; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος τοιοῦτου εἶδους δουλειὰ ποτέ σου δὲν ἔκαμες, καὶ οὔτε θὰ ἔχῃς ποτέ τὸ τοιοῦτο θάρρος.

— Ἐγὼ; ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης· ἀνασηκώθεις με ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας.

— Ἐλα! ἔλα! ἐπανάλαβεν ὁ μαρκήσιος με ἀταραξίαν, τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀταραξίαν, τὴν κοινὴν εἰς ὅλους αὐτοὺς· καλὰ νὰ ἐννοούμεθα· ἔχεις τὸ θάρρος νὰ φονεύσῃς μίαν ἀρκουῖδα ἢ ἕνα ἀγριοχοῖρον· ἀνθρώπον ὁμοῦ ὄχι, διότι ἔχεις ἰδέας λίαν αἰσθηματικὰς, λίαν φιλοσοφικὰς μέσα σου.

— Τοῦτο πιθκνόν, ἀπεκρίθη ὁ Λεώνης πάλιν καθήσας, ἀλλὰ μ' ὄλον τοῦτο δὲν ζέω.

— Καὶ δὲν θὰ πειξῆς λοιπόνεις τὸ Πάνορμον; ἠρώτησεν ὁ ἀντικόμης.

— Εἰς τὸ ἀνάθεμα τὸ παιγνίδι! Ἄν ἐδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τίποτε πρᾶγμα περιπαθῶς, τὸ κυνήγι, παραδείγματος χάριν, ἢ κανένα ἄλογον, ἢ κάμμία μελαγχρονιὴ Καλαβρέζα, θὰ ὑπήγαγα τὸ ἐρχόμενον καλοκαίρι νὰ κλεισθῶ ἐκεῖ, εἰς κανὲν ἀγροτικὸν μέρος, ὅπου νὰ περάσω πάλιν ὀλίγους μῆνας λησιμονῶν ὅλους σας.

— Πῶς δὲν ἐξαναγαπᾶς περιπαθῶς τὴν Ἰουλίτταν; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀντικόμης.

— Δὲν θὰ ἐξαναγαπήσω περιπαθῶς τὴν Ἰουλίτταν, ἀπεκρίθη με θυμὸν ὁ Λεώνης, ἀλλ' ἂν ἀκόμη μίαν φοράν προφέρῃς τὸ ὄνομά της, θὰ σὲ καταθάσω ἕνα ῥάπισμα.

— Δότε τον νὰ πῆ ὀλίγο τέι, εἶπεν ὁ ἀντικόμης· εἶναι μεθυσμένος στουππὶ.

— Ἄκουσε, Λεώνη, ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος κρατήσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἀπόψε φέρεσαι πρὸς ὅλους μας ἐδῶ οἰκτρά. Τί ἔπαθες; Δὲν μᾶς ἔχεις πλέον φίλους; δισταζεῖς περὶ τούτου; εἶπέ μας.

— Ὅχι, δισταγαδὸν δὲν ἔχω, εἶπεν ὁ Λεώνης· ὅ,τι σας ἐπῆρα εἶναι ἀπόδοσις ὅπου μοῦ ἐπῆρατε. Γνωρίζω τὴν ἀξίαν ὀλων σας. Περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ ἀπλῶς κρίνω, καὶ κρίνω ἀνευ προθέσεως ἢ προλήψεως.

— Ὅχι· ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ νὰ τὸ κάμης, ἐγγόγγυσε ὁ ἀντικόμης μέσα εἰς τὰ δόντια του.

— Ἐλάτε τώρα, ἀφίσει· αὐτὰ ποῦνται, ποῦνται! ἀνέκραξαν οἱ ἄλλοι ὅλοι. Ἀδύνατον ἀπόψε νὰ εὐθυμησῶμεν, ἂν ἐπὶ τέλους δὲν κάμωμεν στουππὶ τὸν Χιάλμην καὶ τὸν Λεώνην· τοὺς ἔχουν πιάσει τὰ

νεῦρά των, χρεῖς νὰ τοὺς φέρωμεν εἰς ἐκστάσεις.

— Ναί, φίλοι μου, καλοὶ μου φίλοι! ἀνέκραξεν ὁ Λεώνης, ποῦνται, φίλιαν! ζῶν, τὴν ὠραίαν ζωὴν! Ἐρρέτωσάν τὰ χαρτιά! αὐτὰ εἶναι τοῦ με καθιστοῦν γρινιάρη. Ζήτω ἡ μέθη, ζήτω τὸ ὠραῖον φύλλον! Ζήτω ἡ τεμπελιά, ὁ καπνὸς τῆς πίπας, ἡ μουσικὴ, τὸ ἀργύριον! Ζήτωσαν αἱ κόμησαι, νέκι καὶ γοαίχι! Ζήτω ὁ διάβολος, ζήτω ὁ ἔρωσ! Ζήτω πᾶν ὅ,τι δίδει ζωὴν! Τὰ πάντα εἶναι καλὰ, ὅταν ἔχη τις δυνάμεις νὰ τὰ ἀπολαύσῃ.

Καὶ τότε ὅλοι ἐσηκώθησαν καὶ ἦνωσαν τὰς φωνὰς των εἰς ἕνα βακχικὸν χορὸν. Ἐφυγα, ἀνέβηκα τὴν κλίμακα τεθοροῦθι-μένη ὡς νὰ με ἐκυνήγουν, καὶ ἔπεσα ἀναίσθητος εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ κοιτῶνός μου.

IB'

Τὴν ἐπαύριον με ἠύραν ἐξαπλωμένην ἐπὶ τοῦ τάπητος, παγωμένην καὶ με ἀκαμπτα ὡς νεκρὰ ὅλα τὰ μέλη· ἔπαθα ἐγκεφαλίτην πυρετόν. Πιστεύω ὅτι ὁ Λεώνης μ' ἐπεριποιήθη, ἐπειδὴ μ' ἐφάνη ὅτι πολλὰς τὸν εἶδα εἰς τὸ προσκέφαλό μου, ἀλλ' ἔχω ἀμυδρὰν τὴν περὶ τούτου ἰδέαν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἤμην ἐκτὸς κινδύνου· ἤρχετο δὲ τότε ὁ Λεώνης ἐκ διαλειμμάτων νὰ ἐρωτᾷ πῶς ἤμην, καὶ ἐνίστε μετὰ τὸ μεσημέρι ἔμενε πλησίον μου ὡρας τινὰς. Καθ' ἐσπέραν, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ἐξήρχετο τῆς οἰκίας καὶ πλέον δὲν ἐπέστρεφεν εἰμὴ τὸ πρῶτ' τῆς ἐπιούσης, ὡς εἶχα μάθει ἀργότερα.

Ἐξ ὅλων ὅσα εἶχα ἀκούσει, τοῦτο σαφῶς ἐνόησα, ἐξ οὗ καὶ ἀπελπίσθην, ὅτι δηλαδὴ ὁ Λεώνης δὲν με ἠγάπα πλέον.

Ἐως τότε δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύσω, μ' ὄλον ὅτι ὤφειλα νὰ πεισθῶ περὶ τούτου ἐξ ὅλης του τῆς διαγωγῆς. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ μὴ συντείνω περιπλῶν εἰς τὴν καταστροφὴν του, καὶ νὰ μὴ καταχρασθῶ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπολειπομένην συμπάθειαν καὶ ἐλευθεριότητα, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων διετήρει ἀκόμη πρὸς ἐμὲ αἰδῶ τινά. Τὸν ἐκάλεσα ἅμα ἠσθάνθην εἰς τὸν ἑαυτὸν μόνον δυνάμιν ἰκανὴν ὥστε νὰ ὑπομείνω μίαν συνομιλίαν τοιοῦτου εἶδους, καὶ τὸν ἐφώνεωσα ὅσα τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ περὶ ἐμοῦ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄργια. Περὶ τῶν ἄλλων ὅσα ἤλθαν εἰς τὰς ἀκοὰς μου ἐτήρησα σιωπὴν. Δὲν διέκρινα ἐναργῶς τὰς ἄλλας συγκεχυμένας ἀτιμίας αἰτίνας· ἐλέγχθησαν μεταξὺ τῶν φίλων του, οὔτε ἠθέλησα νὰ ἐμβαθύνω εἰς αὐτάς· ἀλλὰ προκαισθαιθεῖσα τὴ μοῖραν μου εἶχα λάβει πλέον τὰ πάντα πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐγκατάλειψιν καὶ ἀπόγνωσιν καὶ θάνατον.

Τὸν εἶπα ὅτι ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν· ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἐδεχόμεν ἐξ' αὐτοῦ τίποτε. Εἶχα φυλάξῃ τὴν πόρπην ἐκείνην τοῦ πατρός μου· τὴν ἐπώλων καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς χρέματ' ἔθ' ἂν ἐπεπλάσθην ὅπως ἐπιστρέψω εἰς τὸ Βρυξέλλας.

Ἡ παρρησία με τὴν ὁποίαν ὠμίλησα παροτρυνόμενη βεβαίως καὶ ἀπὸ τὸν πν

ρετόν μου, κατέπληξε τὸν Λεώνην ὡς ἀπροσδόκητος ἐκ μέρους μου. Ἐσιώπησε καὶ ἤρχησε νὰ περιπατῇ ἐντὸς τοῦ θαλάμου τεταραγμένος. Ἐξέφρα τὸν βλέπω νὰ κλαίῃ μὲ λυγμοὺς καὶ νὰ πίπτῃ εἰς ἓνα καθίσμα. Τοῦτο μ' ἐτρόμαξε, ἐσηκώθην ἀμέσως ἀπὸ τὴν μακρὰν θρανίδα ὅπου ἐκοιτόμην καὶ ἐπλησίασα μὲ στοργὴν πρὸς αὐτόν. Μὲ ἀρπάζει, μὲ σφίγγει ὡς φρενητιῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ

— Ὅχι, ὄχι! ἀνακράζει· ὄχι, δὲν θὰ μὲ παραιτήσης, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ στρέξω ποτέ· ἂν ἡ φιλοτιμία σου, ἡ δικαία βεβαίως καὶ θεμιτὴ, δὲν κωμῶθῃ ἀπὸ τὰς παρακλήσεις μου, ἐπάνω εἰς τὸ κατώφλι αὐτῆς τῆς θύρας θὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ ἂν πατήσης ἐπάνω μου καὶ περάσης, θὰ σκοτωθῶ. Ὅχι, δὲν θὰ φύγῃς, διότι σὲ ἀγαπῶ ἐμμανῶς· εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ εἰς τὸν κόσμον τὴν ὁποίαν ἠμπόρεσα νὰ σεβασθῶ καὶ νὰ θαυμάσω καὶ ἀφοῦ συνέζησα μὲ αὐτὴν ἐξ ὀλοῦς μῆνας. Ὅσα ἤκουσες νὰ λέγω εἶναι ἀνοησία καὶ ψεῦδος καὶ ἀτιμία. Ὡ! δὲν ζεύρεις, Ἰουλίττα, ὄλας μου τὰς συμφορὰς! Δὲν ζεύρεις εἰς τί μὲ καταδικάζει ὁ συνεταιρισμὸς μου μὲ ἀνθρώπους τῆς ἀπωλείας, δὲν ζεύρεις ποῦ μὲ κατακυλίζει ἡ ψυχὴ τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ ἄδης ἐκ συμφώνου ἐνεφύσησαν εἰς ἐμέ, ψυχὴ πλασμένη ἀπὸ ἁλλῶν καὶ πῦρ καὶ χρυσὸν καὶ βόρβορον! Ἄν σὺ παύσης νὰ μὲ ἀγαπᾷς, παύω τοῦ ζῆν. Τί δὲν ἔκαμα, τί δὲν ἐθύσασα, τί δὲν ἐμίνα προσκολληθεὶς εἰς τὸν μυσσάριν βίον των! Ποῖος δαίμων, ποῖος σαρκαστικὸς δαίμων ἐνεκλείσθη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου, καὶ ἀκόμη θέλωμαι ἀπὸ τὸν τοιοῦτον βίον, ὅπου ἐλαυνόμενος συντριβὼ τοὺς ἱερωτάτους τῶν δεσμῶν; Ἄ! καιρὸς νὰ δώσω τέλος ἀφότου εἶμαι εἰς τὸν κόσμον μίαν καὶ μόνην εἶδα ἀληθῶς ὠραίαν καὶ ἀληθῶς ἀγνήν καὶ ἀσπιλον περιόδον, τὴν περιόδον τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης καὶ λατρείας μου. Ἐκεῖνη ἡ ζωὴ ἐπλυνεν ὄλας μου τὰς φαυλότητας, καὶ ὠφείλα νὰ μείνω ὑπὸ τὰς χιόνας τῆς ἐλβετικῆς καλύβης· θὰ ἀπέθνησκα ἐν εἰρήνῃ μετὰ σοῦ, μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἐνῶ τώρα ἀπολέσθην πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ τῶν ἰδικῶν μου. Ἰουλίττα μου, Ἰουλίττα μου, ζητῶ τὴν χάριν σου, τὴν συγγνώμην σου! Αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου ὅτι θὰ ῥαγίσῃ, ἂν σὺ μ' ἐγκαταλείψῃς. Εἶμαι ἀκόμη νέος· θέλω νὰ ζήσω, θέλω νὰ χαρῶ, καὶ τοῦτο ἄνευ σοῦ εἶναι ἀδύνατον. Θέλεις νὰ μὲ τιμωρήσης μὲ θάνατον διὰ μίαν βλασφημίαν ἣτις μ' ἐξέφυγεν ἐν στιγμῇ μέθης; Ἐπίστευσε ποτέ, ἠμπόρεσε ποτέ νὰ πιστεύσης; Ὡ! πόσον πάσχω! τί πάσχω δεκαπέντε ἡμέρας σήμερον! Ἐχω τινὰ μυστικὰ, ἀπόρητα, καταφλέγοντα τὰ ἐντόσθιά μου· ἂν ἐδυνάμην νὰ σὲ τὰ εἰπῶ... ἀλλὰ δὲν θὰ ἀντεῖχες νὰ τὰ ἀκούσης μέχρι τέλους!

— Τὰ ἔμαθα, τὸν εἶπα· καὶ ἂν μὲ ἠγάπα, θὰ ἀναισθήτουν πρὸς ὄλα τ' ἄλλα...

— Τὰ ἔμαθες! ἀνέκραξεν ὡς ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ λόγου μου, τὰ ἔμαθες! Τί δηλαδὴ ἔμαθες;

— Ἐεῦρω ὅτι εἶσαι κατεστραμμένος,

ὅτι τοῦτο ἐδῶ τὸ μέγαρον δὲν ἀνήκει εἰς σέ, ὅτι ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἔφαγες μίαν κολοσσάκιαν περιουσίαν· ἔεῦρω ὅτι εἶσαι συνειθισμένος εἰς αὐτὸν τὸν ἐκδεδητημένον καὶ τυχοδιωκτικὸν βίον. Ἄγνοῶ πῶς τόσον ὀλίγῳρα καταλύεις καὶ ἀνοικοδομεῖς τὴν περιουσίαν σου· φρονῶ ὅτι τὸ χαρτοπαίγιον εἶναι ὁ ἀρραπισμὸς σου καὶ ὁ πόρος σου. Νομίζω ὅτι ἔχεις τριγύρω σου ἓνα σωρὸν ὀλετήρων καὶ ὅτι ἀντιπαλαίεις κατὰ τῶν συμβουλῶν των, φρικτῶν συμβουλῶν. Νομίζω ὅτι εὐρίσκεισαι εἰς τὸ χεῖλος ἀβύσσου, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ φύγῃς ἀπ' αὐτὴν.

— Ναί, λοιπόν, ναί! ὄλ' αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ, ἀπήντησε· τὰ γνωρίζεις ὄλα τ' ὄντι. Καὶ ἄρα θὰ μὲ τὰ ἐσυγχώρεις;

— Ἄν δὲν ἔχανα τὴν ἀγάπην σου, τὸν εἶπα, δὲν θὰ μ' ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἔχανα τίποτε ἀφίνουσα αὐτὸ τὸ παλάτι, αὐτὴν τὴν πομπὴν καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον, ὄλα πράγματα πρὸς ἐμὲ ἀπεχθέστατα. Ὅσον πτωχοὶ καὶ ἂν ἤμεθα, θὰ ἐδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν καθὼς εἰς τὴν Ἐλβετίαν, εἴτε ἐκεῖ, εἴτε καὶ ἄλλοῦ, ἂν ἐκεῖ ἐθαυρόνθης. Ἄν ἀκόμη μὲ ἠγάπα, δὲν θὰ ἐχάνατο· ἐπειδὴ οὔτε τὸ παίγιδι θὰ ἐσυλλογίζεσο οὔτε τὴν πολυποσίαν, οὔτε κἀνὲν ἀπὸ τὰ πάθη τὰ ὁποῖα ἐξῆμνησε· εἰς τὴν σαταυικὴν ἐκείνην πράποσιν σου. Ἄν μὲ ἠγάπα, θὰ ἐπληρώναμεν μὲ ὄ,τι ἂν μᾶς μὲνη ὄσα ἐνδέχεται νὰ χρεωστῆς, καὶ θὰ ἀπηρχόμεθα νὰ κρυφθῶμεν εἰς ἀναχωρητήριόν τι ἔρημον, ἀλλὰ τερπνόν, ὅπου ταχιστα θὰ ἐλησμονοῦν πᾶν ὄ,τι ἦλθεν εἰς γινώσιν μου, ὅπου οὐδὲ πώποτε θὰ σὲ τὸ ἀνέφερα, ὅπου καὶ θὰ ἐβλασμάνοτο ἐξάπαντος ἡ πτωχὴ μου καρδιά!... Ἄν μὲ ἠγάπα!...

— Ὡ! σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, ἀνέκραξε· φεύγωμεν. Νὰ φύγωμεν, νὰ σωθῶμεν· σῶσέ με! Γενοῦ ἡ εὐεργέτις μου, ὁ ἀγγελὸς μου, καθὼς ὑπῆρξες πάντοτε. Ἐλα λοιπόν, συγχώρησέ με! Μὲ συγχώρει;

Ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ τόσον διαπύρους ἐξέφρασε καὶ ἄλλους λόγους, ὡς τούτους, ὥστε ἐπίστευσα εἰς αὐτούς... καὶ πάντοτε θὰ τοὺς πιστεύω. Ὁ Λεώνης μὲ ἠπάτά, μ' ἐζητεῖλιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ ἠγάπα.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ
Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ὁ Βισκονρέ, ὁ ἀθλιὸς αὐτός, αὔριον τὴν πρωτὴν μᾶς ἀποπέμπει.

— Τὸ ἐπερίμενα. Καὶ τώρα, Ζεβάν, τί θὰ κάμωμεν;

— Πρέπει νὰ εὐρωμεν ἐν δωματίον ὑπ' ἐνοίκιον.

— Ἀλήθεια! ἀπόψε συνήντησα ἓνα ἀρχαῖόν μας φίλον μετημφισμένον εἰς μοναχόν...

— Τὸν Μαλκράφτ!

— Ναί, αὐτόν... καὶ ὁ ὁποῖος μετωνομάσθη ἀδελφὸς Θεοδόημος.

— Ὡ! τί ὠραῖον ὄνομα. Εἶνε λοιπόν εἰς Παρισίους;

— Δι' ὀλίγον καιρόν. Ὁ ἠγούμενος τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν μυστικὴν τινὰ ἀποστολὴν διὰ τὴν βασιλίαν Ἰσαβέλλαν.

— Διάβολε!...

— Ἐλυπεῖτο πολὺ ὅτι δὲν μετέβημεν πρὸς ἐντάμωσίν του. Θά μας ἐδέχετο εἰς τὸ δωμάτιόν του ἢ θά μας ἐσύττανεν εἰς τινὰ τῶν φίλων του.

— Πρέπει ἀφεύκτως νὰ τον ἴδω. Καὶ πῶς τὸ ἀρμύζει τὸ νέον του ἔνδυμα;

— Ἐξαίρετα.

Οὔτω συνομιλοῦντες, οἱ δύο νέοι ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ.

— Ἡξέυρεις, Ὀλιβιέρ, ὅτι ἡ Ἰακωβίνα μὲ ἀγαπᾷ;

— Δὲν εἶχον ἀμφιβολίαν εἰς τοῦτο.

— Εἶνε ἀγγελος!... Αὐτὴ μ' εἶδοποίησε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ Βισκονρέ σκοπεύει αὔριον νὰ μας ἀποπέμψῃ. Ὁ ἀθλιὸς!... Ἄλλ' ὅσω σκέπτομαι τὴν Ἰακωβίαν μου...

— Κοιμήσου πλέον, διέκοψεν αὐτὴν ὁ Ὀλιβιέρ, κοιμήσου... ἡ νύξ εἶνε ἤδη προχωρημένη καὶ πρέπει νὰ ἐγερωθῶμεν ἐνωρὶς ὅπως μεταβῶμεν πρὸς ἀναζήτησιν δωματίου... Ἀλήθεια! ἔμαθες σήμερον τίποτε νέον ἀπὸ τὸν ἀγνωστόν μας;

— Τίποτε, ἀπολύτως.

— Παραδόξον!... Βεβαίως κἀτι τι ἀπευκατῶν θὰ τῷ συνέβῃ!... Εἴθε νὰ ἔλθῃ ταχέως καὶ νὰ τηρήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του... Ὡ! πάτερ μου, ἀγαπητέ μου πάτερ!...

— Ὡ! Ἰακωβίνα μου! ἀγαπητὴ μου Ἰακωβίνα! ἐψύθυρεν ὁ Ζεβάν κλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

Μετ' ὀλίγας πλέον στιγμὰς πάντες ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου.

IB'

Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βισκονρέ ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς δύο νέους τὴν ἀπόφασίν του. Ἀμφότεροι δὲ πᾶρκατα ἐγκατέλειψαν τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ μὲν Ὀλιβιέρ, διευθυνθεὶς πρὸς τὴν συνοικίαν τῶν Μαλκροποιῶν, ὅπως ἀκονίσῃ καὶ ἐπιδιορθώσῃ τὸ ζῆφός του, ὁ δὲ Ζεβάν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Μαλκράφτ.

Ἡ Ἰακωβίνα, σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ, ἴστατο ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς θέσει, ἐπιβλέπουσα τὰς ἐργασίας τοῦ ξενοδοχείου.

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀφοῦ πλέον ἡ αἴθουσα τοῦ ξενοδοχείου ἐκενώθη ὑπὸ τῶν θηκῶν, ὁ Βισκονρέ ἐκλείσεν ἐπιμελῶς τὴν θύραν· εἶτα δὲ, ἀποσταθεὶς πρὸς τὴν Ἰακωβίαν:

— Ἐχω, εἶπε, σπουδαίαν ὑπόθεσιν μετὰ τοῦ κυρίου Καπελούζου. Θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν του νὰ συνομιλήσω μετ' αὐτοῦ· σὺ μείνε κάτω νὰ ἐπαγρυπνήσῃς, ἕως ὅτου νὰ τελειώσω...

Μείνασα μόνη, ἡ Ἰακωβίνα ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις γλυκειάς ἔμα καὶ λυπηράς· γλυκειάς μὲν, ὅτε ἀνεπόλει τὸν Ζεβάν μὲ τὸ χάριεν αὐτοῦ μειδίχμα καὶ τοὺς πλήρεις ζωρότητος ὀφθαλμούς του· λυπηράς δὲ,

ὅτ' ἐσκέπτετο ὅτι ἀπεχωρίζετο διὰ παντός τοῦ νέου τούτου, ὅστις πρῶτος ἐπὶ ζωῆς τῆς διήγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς αἰσθημάτων ὅλους ἀγνωστα εἰς αὐτήν.

Κρότος τις, ἀντήχησας εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, διέκοψε τὰς σκέψεις τῆς.

— 'Ανοίξατε! . . . ἀνοίξατε! ἔλεγε φωνὴ τις ἐξωθεν.

'Η Ἰακωβίνα ἔμεινε ἀκίνητος.

— 'Αγκλητέ μου Ζεβάν! ἔλεγε καθ' ἐαυτήν, πότε θὰ σ' ἐπανιδῶ ἄρα γέ;

Κρότος ἰσχυρότερος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

— 'Α! διάβολε! θ' ἀνοίξετε λοιπόν! . . .

Τότε ἡ Ἰακωβίνα ἠγέρθη.

— 'Αμέσως, κύριε, ἀμέσως.

Καὶ ἠνέφεξε τὴν θύραν· πάραυτα δ' εἰσῆλθεν ἀνθρωπός τις, μεσαίου ἀναστήματος, παχὺς καὶ μεσηλιξ, φέρων μέγαν μανδύαν καὶ πλατύγυρον πῖλον, σχεδὸν καλύπτοντα ὅλον τοῦ τὸ πρόσωπον.

— Τί διάβολον ἐκάμνετε; εἶπεν ὁ ἀγνωστος. Τόσην ὥραν ἐκτυπούσα . . .

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε, δὲν ἐπερίμενον . . .

— 'Α! ἄ! φαίνεται ὅτι κάπου ἀλλοῦ θὰ εἶχες τὸν νοῦν, εἰς κἀνένα νέον κομψόν.

— Κύριε . . .

— 'Ε! ἄς ἀφήσωμεν αὐτά, ὠραία μου κυρία . . . Εἶπέ μοι τώρα, ἦλθεν ἐδῶ κύριός τις ὀνομαζόμενος Καπελούζος;

— Ναι, κύριε.

— Ποῦ εἶνε;

— 'Επάνω μετὰ τοῦ συζύγου μου.

— Εἶπέ εἰς αὐτούς ὅτι ὁ κύριος Ἰωάννης ἦλθε καὶ ὅτι τοὺς ζητεῖ.

— 'Αμέσως, κύριε.

Μείνας μόνος, ὁ ἀγνωστος ἔρριψε τὸν μανδύαν τοῦ ἐπί τινος ἔδρας καὶ ἐκάθησε πρὸ τίνος τραπέζης, βυθισθεὶς εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

— Καὶ ὅμως, ἐπιθύρισε μετὰ τινε στιγμῆν, ἂν ἡ ἀθιγγανὶς ἐκείνη εἶπε τὴν ἀλήθειαν; Ἄν ἡμέραν τινά . . . Καὶ διατί ὄχι; Εἶμαι ἄρα γέ ἀνάξιος διὰ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας; Δὲν ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μου τὸ αὐτὸ εὐγενὲς αἷμα, τὸ ὅποιον ρεῖ εἰς τὰς φλέβας τοῦ εὐήθους μονάρχου μας; Ποῖα εἶνε τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ὑπερνηκῶ; Τοὺς ἐχθρούς μου; . . . Ἄλλὰ ποῖοι εἶνε οἱ ἐχθροὶ οὗτοι; . . . Ἡ Ἰσαβέλλα, δηλαδὴ ἡ ἀπιστία, ἡ αἰμομιξία, ἡ προδοσία . . . Ὅσα δὲ αὐτήν, δὲν φοβούμαι πολὺ . . . Ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εἶνε ἤδη αἰχμαλώτος, καὶ οἱ Ἄγγλοι δὲν ἀφίνουν τοὺς αἰχμαλώτους τῶν τόσον εὐκόλως . . . Ὁ μόνος, τὸν ὅποιον φοβούμαι, εἶνε ὁ Δ' Ἀρμανιάκ . . . Ἄλλὰ καὶ πάλιν θὰ τον νικήσω . . . Ἡ Γαλλία δὲν ἔχει πλέον χρήματα, οὐδὲ στρατὸν ἀρκετὸν, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος. Ἔχω τὴν Φλανδρίαν καὶ Βουργονδίαν, αἵτινες, εἰς ἕν νεῦμά μου θυσιαζοῦσι τὰ πάντα. Ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ βασιλέως ὁ πρωτότοκος, ὁ Λουδοβίκος, ἀπέθανεν . . . ὁ Ἰωάννης, ὁ δευτερότοκος, εἶνε ἀνεψιός μου καὶ πολὺ μὲ φοβεῖται. Μένει ὁ τρίτος, ὁ Κάρολος. Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε πολὺ νέος καί . . . δὲν θὰ ζήσῃ πολὺ . . . Ἐπὶ τῶν βαθμίδων

τοῦ θρόνου, ὑπολείπονται ἔτι πιστοὶ τινες ἀφωσιωμένοι φίλοι τοῦ βασιλέως. . . Ἄλλ' οὗτοι ἐδοκίμασαν τὸ ζῆφος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου . . . καὶ θὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν! . . . Βασιλεύς! . . . Ναι! θὰ γίνω βασιλεύς! . . . Ὅποιον ὄνειρον! . . . Ὅποια εὐτυχία! . . .

'Η ἐμφάνισις τοῦ Καπελούζου καὶ τοῦ Βισκορνέ ἐξήγαγε τὸν δούκα ἐκ τῶν σκέψεων τούτων.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ! εἶπεν ὁ δούξ κινῶν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Τέλος πάντων ἦλθετε, Ὑψηλότατε! εἶπεν ὁ Βισκορνέ, ποιήσας ἐδαφιαίαν ὑπόκλισιν. Ἄλλ' ὅποια ἀφροσύνη! νὰ διακινδυνεύσετε εἰς τοιαύτην ὥραν! . . .

— Αὐτὸ σὰς ἐκπλήττει; . . . 'Α! ναι! γνωρίζω ὅτι ὁ λαὸς μὲ θεωρεῖ ὡς ἀνανδρον . . . καὶ δειλόν . . .

— Ὡ! Ὑψηλότατε . . . ἐπιθύρισε ὁ Βισκορνέ.

— Δὲν μ' ὀνομάζει πλέον «ὁ φοβερός Ἰωάννης ὁ Ἀτρομήτος», διότι καθῆμαι ἐκτός τῶν Παρισίων, ἀναμένων τὴν στιγμῆν, καθ' ἣν σεῖς οἱ φίλοι μου, θὰ δώσητε τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀγῶνος.

— Ὑψηλότατε! . . .

— Ἄφες με νὰ τελειώσω . . . καί, ἐπειδὴ δὲν ἦλθετε σεῖς πρὸς ἐμέ, ἦλθον ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ἐνός μόνου σωματοφύλακος, ὅπως μάθω τί γίνεται εἰς Παρισίους, καὶ πληροφορηθῶ ἐκ τοῦ σύγγυος μὴ ὁ κόμης Δ' Ἀρμανιάκ ἐδεδάσασθε τοὺς φίλους μου, ἢ μὴ ἀπάσχολεῖ καθ' ἐκάστην τὸν δῆμιον τῶν Παρισίων, ὥστε δὲν ἀπομένει καιρὸς εἰς τὸν Καπελούζον, ὅπως φροντίσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου;

'Απέναντι τοιαύτης προσβολῆς ὁ Βισκορνέ ἐταπεινώσεν ἐρυθριῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης, ἀπεκριθὴ ἀταράχως ὁ Καπελούζος, ἔχει ἀδικον, κρίνουσα ἡμᾶς τοσοῦτον αὐστηρῶς πρὶν ἢ μᾶς ἀκούσῃ.

— Ὡ! δὲν ἀγνοῶ, εἶπεν ὁ δούξ μειδιδῶν, ὅτι σὺ εἶσαι ἐκ τῶν μᾶλλον πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων φίλων μου! . . .

Ὁ Καπελούζος προσέκλινε.

— Ἄλλὰ θέλω, ἐπανέλαβεν ὁ δούξ, μετὰ ἕνα μῆνα νὰ καθῆμαι εἰς τὸ Λουβρον, ἐννοεῖς; Ἡδῆ, ὅτε ἡ Νορμανδία ἐκυριεύθη καὶ οἱ πρίγκηπες ἀπώλεσαν πᾶν γόητρον, πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν δραστηρίως.

— Ἔχω διοργανώσει τὰ πράγματα οὕτως, ὥστε μετὰ τινεσ ἡμέρας θὰ θριαμβεύσωμεν.

— 'Α! . . . ἐπὶ τέλους! . . . Καὶ ποῖα εἶνε τὰ σχέδιά σου;

— Νὰ ἀρπάσωμεν τὸν βασιλέα, νὰ φονεύσωμεν τὴν βασιλισσαν τῆς Γαλλίας, τὴν βασιλισσαν τῆς Σικελίας, τὸν ἀρχικαγκελάριον καὶ πάντα, ὅστις ἤθελε μᾶς ἀντισταθῆ· νὰ περιφέρωμεν ἀνά τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων τὸν δούκα Δεβερρὺ καὶ τὸν βασιλέα τῆς Σικελίας καὶ νὰ παραδώσωμεν εἴτα αὐτούς εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ λαοῦ.

Εἰς τοιοῦτον ἀποτρόπαιον πρόγραμμα,

ἀπαγγελθὲν ἀπαθῶς ὑπὸ τοῦ Καπελούζου, ὁ δούξ, ὅσα αἰμοχαρὴς καὶ ἂν ἦτο, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του, ἐνῶ ὁ Βισκορνέ ἐμειδία, ἐπιδοκιμαζὼν αὐτὸ διὰ τῆς κεφαλῆς.

— Ναι! ναι! εἶπεν ὁ δούξ μετὰ τινε στιγμῆν σιωπῆς, εἶνε σκληρὰ ἀνάγκη! . . . Καὶ ποῖας δυνάμεις ἔχετε;

— Ἔχομεν, μεταξύ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων φίλων μας, τὸν ἱερέα Νικόλαον Δορζεμόν . . .

— Ἱερέα; εἶπεν ὁ δούξ.

— Ἐνα ἅγιον ἀνθρώπων! ὑπέλαβεν ὑποκριτικῶς ὁ Βισκορνέ.

— Ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δύο χιλιάδας φοιτητᾶς, προσέθηκεν ὁ Καπελούζος. Τῷ ὑπεσχέθη, ὅπως τὸν καταπέισω, ὅτι θὰ τον διορίσητε σφραγιδοφύλακα τῆς Βουργονδίας.

— Ἔστω . . . Ἐξάκολούθει.

— Ἡ συνωμοσία ἰποτελεῖται ὑπὸ πέντε χιλιάδων ἀτόμων καλῶς ὠπλισμένων.

— Ἐξαιρέτα. Θὰ σας στείλω καὶ ἐγὼ τὸν δούκα Δεποᾶ καὶ τρεῖς ἄλλους εὐγενεῖς νέους.

— Μεγάλῃ τιμῇ δι' ἡμᾶς, Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Βισκορνέ, ὑποκλινόμενος ἐδαφιαίως.

— Καὶ ὠρίσατε τὴν ἡμέραν; . . .

— Τὸ προσεχὲς Πάσχα, ἀπήντησεν ὁ Καπελούζος.

— Ὡ! ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν μοι φαίνεται καλὴ, κύριοι . . . Νὰ χυθῇ τόσον αἷμα κατ' ἐκείνην τὴν ἁγίαν ἡμέραν! . . .

— Περιμένωμεν τὰς διαταγὰς σας, Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Καπελούζος, καὶ ἂν θέλετε ν' ἀναβληθῇ . . . Ἄλλ' ὀφείλω νὰ σας εἰδοποιήσω ὅτι τὰ πνεύματα εἶνε τοσοῦτον ἐξημεμένα, ὥστε, ἂν ἀναβάλωμεν τὴν ἡμέραν, φοβέσθαι . . .

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ δούξ. Ἄς γίνῃ ὅπως ἀπερρασίσατε. Ἄλλως τε ἡμεῖς θὰ ἐνεργήσωμεν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τῆς Γαλλίας· δὲν εἶνε ἀληθές; κύριοι.

— Βεβαίότατα, Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Βισκορνέ

— Νομιζῶ ὅτι ἤθελεν εἶνε καλόν, ἐπανέλαβεν ὁ Καπελούζος, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ στρατεύματά σας νὰ ἐπεχειροῦν ἔφοδον κατὰ τῶν Παρισίων.

— Βεβαίότατα· καὶ θὰ ἡμαί ἐγὼ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἔστὲ βέθαιοι! . . . Καὶ τὸ σύνθημα;

— Γαλλία καὶ Βουργονδία.

— Καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀνγνωρίσεως;

— Ἐρυθρὸς σταυρὸς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου.

— Ἐξαιρέτα. Οὕτως ἐλήφθησαν ὅλα τὰ καταλληλὰ μέτρα;

— Βεβαίότατα.

— Καὶ ὁ Ταννεγὺ Δουσατέλ δὲν ὑπεπτεύθη τι;

— Καὶ ἀμφιβάλλετε, Ὑψηλότατε, ὅτι πάντοτε κατὶ ὑποπτεύεται; ἀπήντησεν ὁ Καπελούζος. Ἄλλ' ἡμεῖς θὰ ἐνεργήσωμεν τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν θὰ προφθάσῃ οὔτε νὰ ὀπλισθῇ . . .

— Θαυμάσια! Βλέπω ὅτι τὰ πάντα προῖδετε.

— Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, Ὑψηλότατε,

ὑπέλαβεν ὁ Καπελούζος παραδόξως μειδιῶν, θὰ εἰσέλθετε θριαμβευτικῶς εἰς Παρισίους καὶ . . . ἐντὸς αὐτῶν θ' ἀποθάνετε.

— Εὐχαριστῶ, Καπελούζε, εἶπεν ὁ δούξ, εὐχαριστῶ. Μίαν ἡμέραν θ' ἀνταμείψω τοὺς κόπους σας ἐπαξίως . . . Ἀλλὰ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βισκορνέ, ἔχω ἀνάγκη ἀναπαύσεως.

— Θὰ σας προσφέρω τὸ δωμάτιόν μου, Ὑψηλότατε.

— Πολὺ κκλά. Ἀλλὰ μετὰ μίαν ὥραν ἀκριβῶς θέλω νὰ μ' ἐξυπνίσῃς.

— Μείνετε ἥσυχος, Ὑψηλότατε.

— Εὐχαριστῶ . . . Ἔσο βέβαιος, Καπελούζε, προσέθηκεν ὁ δούξ ἐγειρόμενος, ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσω ποτέ.

— Ὅπως καὶ ἐγὼ δὲν Σας ἐλησμονήσά ποτε, Ὑψηλότατε! . . .

Ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐμεδίασε καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα, προηγούμενου τοῦ Βισκορνέ, ἐνῶ ὁ Καπελούζος ἐθεώρει αὐτὸν ἀγρίως.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος, δὲν σ' ἐλησμονήσά ποτε! . . . Σὺ ὑπῆρξες πάντοτε τὸ διηνεκὲς μαρτύριον τῶν ἀγρυπνιῶν μου ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς δυστυχοῦς Αἰμέττης! . . . Ἐνεκα σοῦ ὁ Γεράρδος, ὁ τίμιος καὶ ὑπερήφανος στρατιώτης, ἔγεινε Καπελούζος, ὁ δῆμιος τῶν Παρισίων! . . . Ἄ! ὄχι! οὐδέποτε σ' ἐλησμονήσα! . . . Θὰ μ' ἴδῃς καὶ πάλιν, δολοφόνε τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, ὅταν ἡ χεὶρ τοῦ Ὀλιβιέρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ θύματός σου, ὀδηγούμενη ὑπ' ἐμοῦ, σοὶ ζητήσῃ λόγον τοῦ ὑπὸ σοῦ ἀδικῶς χυθέντος αἵματος!

Ὁ Βισκορνέ ἐφάνη ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Τί θέλεις;

— Ἐλθέ κάτω . . . ἔχω κάτι τι νὰ σ' εἶπω πρὶν ἢ ἀναγγεῖλωμεν εἰς τοὺς φίλους μας ὅτι ὁ δούξ ἐπέδοκίμασε τὰ σχέδιά μας.

Ὁ ξενοδοχὸς κατέβη πάραυτα.

— Ἴδού με, εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Εἰπέ μοι, ἐκείνοι οἱ δύο νέοι, τοὺς ὁποίους ἐγὼ σοὶ ἐσύστησα, ἐγκατέλειψαν τὸ ξενοδοχεῖόν σου.

Τὸ μέτωπον τοῦ Βισκορνέ συνωφρῶθη.

— Σοὶ εἶπον τὴν ἀλήθειαν, κύριε . . .

Εἶμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὰ πάντα πρὸς χάριν σου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν Ἰκωβίαν.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἔχω ἰσχυροὺς λόγους νὰ μὴ χάσω τὰ βήματα τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τοῦ Ζεβάν, τοὺλάχιστον τοῦ ἐνός ἐξ αὐτῶν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως. Δὲν σοὶ εἶπον ποῦ θὰ κατοικήσουν;

— Ὅχι.

— Περιέργον! . . . Εἶνε νὰ χάσῃ τις τὸν νοῦν του. . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τοὺς ἀνεύρωμεν.

— Ἀλλά . . .

— Τὸ θέλω . . . ἐπανελάβε προστατικῶς ὁ Καπελούζος.

Ὁ Βισκορνέ προσέκλινε περιδεῶς.

— Θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις ἐπιθύρισε.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ὁ Ζεβάν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἄ! κύριε Βισκορνέ, ἀνέκραξε περιφρονῶς ὁ ποιητής, χαίρω πολὺ διότι Σας εἶπεω. Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ξε-

νοδοχεῖόν σας χωρὶς νὰ σας εὐχαριστήσω.

— Ἀστεῖον! . . . ἐπιθύρισε ὑποκώφως ὁ Βισκορνέ.

— Ἄφες μας μόνους, εἶπεν ὁ Καπελούζος πρὸς τὸν ξενοδόχον. Θέλω νὰ ὀμιλήσω μίαν στιγμήν μὲ τὸν νέον τοῦτον, ὁποῖος μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε εὐγενὴς νέος.

Μόλις ὁ Βισκορνέ ἐξῆλθεν, ὁ Καπελούζος ἐπλησίασε τὸν νέον καί, θέσας τὴν χεῖραν ἐπὶ τοῦ ὤμου του,

— Θέλετε, κύριε, τῷ εἶπε, νὰ μ' ἀκούσετε μίαν στιγμήν;

— Διατί ὄχι; ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ Ζεβάν. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Ἐλέγετε; ἠρώτησεν.

— Ἐλεγον, ἐξοχώτατε, ὅτι αἰτία ὄλων εἶναι ἀκατάβλητος ἔρωσ. Ὁ ἔρωσ, εὐγενὴς ἄρχων, εἶναι τὸ ἐπιβλητικώτερον τῶν παθῶν . . . Ἔδει νὰ μὴ εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, ὅπως λησμονήσω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης εἶχε ρίψει τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

— Σας τὸ ἔλεγον, κόμη, ὅτι εἶναι προσδοσία.

— Μὴ με κατηγορεῖτε, ἐξοχώτατε, διότι ἰδοὺ ὁποῖα σκέψις μὲ ἀπεπλάνησεν. Ἐβλεπον ὑμᾶς πλούσιον, νέον, εὐτυχῆ, τὸν πρῶτον ἡγεμόνα τῆς χριστιανωσύνης.

Ὁ δούξ ἐταράχθη.

— Διότι εἴσθε . . . ἐπιθύρισε ὁ Μονσορώ εἰς τὸ οὖς τοῦ δουκὸς μεταξὺ τῆς ἀνωτάτης ἐκείνης θέσεως καὶ ὑμῶν δὲν παρεμβάλλεται εἰμὴ μία σκία, εὐκόλως δυναμένη νὰ διασκεδασθῇ . . . Ἐβλεπον τὴν λάμπην τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος, παραβάλλων δὲ τὴν ἀπειρον ὁμῶν εὐτυχίαν πρὸς τὸ ἐλάχιστον, ὅπερ ἐφιλοδόξουν, τεθαμβωμένους ἐκ τῆς μελλούσης ὑμῶν ἀκτινοβολίας, ἠτίς σχεδὸν ἐκώλυεν ἐμὲ τὴν ἀσθενῆ ἐνώπιον ὑμῶν τοῦ κυρίου μου τοῦ νὰ βλέπω τὸ μικρὸν ἄνθος, ὅπερ ἐπόθουν, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν: Ἄς ἀφήσωμεν τὸν πρίγκηπα εἰς τοὺς λαμπροὺς ρεμβασμούς του, εἰς τὰ ἔνδοξα σχέδιά του, ἅτινα εἶναι ὁ προορισμός του, ἐνῶ ἐγὼ ἀναζητῶ τὸν ἐμὸν προορισμὸν εἰς τὴν σκίαν . . . Μόλις θέλει αἰσθανθῆ πύπτοντα τὸν μικρὸν μαργαρίτην, τὸν ὁποῖον θέλω ὑποκλέψαι τοῦ βασιλικοῦ διαδήματός του.

— Κόμη! κόμη! εἶπεν ὁ πρίγκηψ, θαμβωθείς, ἄκων, ὑπὸ τῆς μαγείας ἐκείνης τῆς εἰκόνος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, λοιπόν, ἐξοχώτατε;

Ὁ δούξ ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν ἐπὶ τοῦ δι' ἐπιχρύσου δερμάτος ἐστρωμένου τοίχου τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσύ, τὸν ὁποῖον ἠρέσκετο ἐνίοτε νὰ παρατηρῆ, ὡς ἠρέσκετο ἄλλοτε νὰ παρατηρῆ τὴν εἰκόνα τοῦ Δελαμόλ. Ἐκείνη ἡ εἰκὼν εἶχε τὸ βλέμμα ὑπερήφανον, τὴν φυσιογνωμίαν ὑψηλόφρονα, ἐκράτει δὲ τὴν πυγμὴν ἐστρη-

ριγμένην ἐπὶ τοῦ ἰσχίου εἰς στάσιν τότεν ἐπιτακτικὴν, ὥστε ὁ δούξ ἐφραντάσθη, ὅτι ἔβλεπεν αὐτὸν τὸν Βουσύ μὲ τὸ πύρινον βλέμμα του ἐξερχόμενον τοῦ τοίχου, ὅπως ἐθαυρῶν αὐτόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ δούξ, δὲν δύναμαι νὰ σας συγχωρήσω ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεόν, ὅτι δὲν φαίνομαι αὐστηρὸς δι' ἐμαυτόν, ἀλλὰ διότι πενθῶν καὶ ἀναξίως ἀπατηθεὶς πατῆρ ἀναζητεῖ τὴν θυγατέρα του καὶ διότι ἡ βιασθεῖσα νὰ νυμφευθῆ ὑμᾶς ἐκείνη γυνὴ ζητεῖ ἐκδίκησιν καθ' ὑμῶν, διότι, ἐπὶ τέλους, τὸ πρῶτιστον καθῆκον παντὸς πρίγκηπος εἶναι ἡ δικαιοσύνη.

— Ἐξοχώτατε!

— Σας λέγω, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτιστον καθῆκον τοῦ πρίγκηπος, ἐπομένως θ' ἀπονεῖμω δικαιοσύνην . . .

— Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ἦναι τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ πρίγκηπος, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι τὸ πρῶτον καθῆκον τοῦ βασιλέως.

— Τί λέγετε;

— Λέγω, ὅτι οὐδέποτε βασιλεὺς δέον νὰ λησμονῆ ἐκείνον, πρὸς ὃν ὀφείλει τὸ στέμμα . . . Λοιπόν, ἐξοχώτατε . . .

— Τί;

— Μοὶ ὀφείλετε τὸ στέμμα, Μεγαλειότατε!

— Μονσορώ! ἀνέκραξεν ὁ δούξ μετὰ μείζονος τοῦ προτέρου τρόμου, Μονσορώ! ἐπανελάβε μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ τρέμουσαν, εἴσθε, λοιπὸν προδότης πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς ὑπῆρξατε προδότης πρὸς τὸν πρίγκηπα;

— Προσκολλῶμαι πρὸς ὄντινα μὲ ἔποστηρίζετε, Μεγαλειότατε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσορώ μᾶλλον μεγαλοφῶνως.

— Ἄθλιε!

Ὁ δούξ ἠτένισε τὴν εἰκόνα τοῦ Βουσύ.

— Δὲν δύναμαι! εἶπεν . . . Εἴσθε ἐντιμὸς εὐπατρίδης, Μονσορώ, ἐννεεῖτε, δ' ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐπιδοκίμασω τὴν πράξιν σας.

— Διατί, ἐξοχώτατε;

— Διότι εἶναι ἀναξία ὑμῶν καὶ ἐμοῦ . . . Παραιτήσατε ἐκείνην τὴν γυναῖκα. Ἄ! φίλτατε κόμη . . . αὐτὴν ἔτι τὴν θυσιάν ἀγαπητέ μοι κόμη, θέλω σας ἀποζημιώσαι καθ' ὃν τρόπον μοὶ ζητήσητε . . .

— Λοιπόν, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐρᾶται εἰσέτι τῆς Ἀρτέμιδος Μεριδόρ; εἶπεν ὁ Μονσορώ, κάτωχρος ἐκ τῆς ζηλοτυπίας . . .

— Ὅχι, ὄχι! σοὶ ὀρκίζομαι, ὄχι.

— Τότε, τί ἀναγκάζει ὑμᾶς νὰ ἐνεργῆτε τοιοῦτοτρόπως; Ἐκείνη εἶναι σύζυγός μου δὲν εἶμαι καλὸς εὐπατρίδης; τίς ἀναμιγνύεται εἰς τὰ μυστικὰ τοῦ βίου μου;

— Ἄλλ' ἐκείνη δὲν σας ἀγαπᾷ.

— Ἀδιάφορον.

— Πράξατέ το δι' ἐμέ, Μονσορώ . . .

— Δὲν δύναμαι . . .

— Τότε . . . εἶπεν ὁ δούξ ἐν μεγίστῃ εὐρισκόμενος στενοχωρία . . . Τότε . . .

— Σκέφθητε, Μεγαλειότατε!

Ὁ δούξ ἐσπάγγισε τὸ κάθυρον ἐξ ἰδρωτός, ὃν ὁ τίτλος αὐτοῦ προὔκλεσε, πρόσωπόν του.

— Θὰ με καταγγεῖλητε;

— Εἰς τὸν χάριν ὑμῶν ἐκθρονισθέντα βασιλέα, Μεγαλειότατε, διότι, ἐὰν ὁ νέος ἡγεμῶν μου προσβάλῃ τὴν τιμὴν μου ἐν τῇ εὐτυχίᾳ μου, θέλω ἐπικνεῖσθαι εἰς τὸν παλαίον.

— Εἶναι ἄτιμον!

— Πραγματικῶς, Μεγαλειότατε: πλὴν ἀγαπῶ πολὺ. ὥστε καὶ ἄτιμος νὰ γενῶ.

— Εἶναι ἀνανδρον!

— Ναί, Μεγαλειότατε: πλὴν ἀγαπῶ πολὺ, ὥστε καὶ ἀνανδρος νὰ γενῶ.

Ὁ δούξ ἐκινήθη πρὸς τὸν Μονσορώ, ἀλλ' οὗτος ἐσταμάτησεν αὐτὸν δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος, δι' ἑνὸς μειδιήματος.

— Οὐδὲν θὰ ἐκερδίζετε, ἐὰν ἐτι μ' ἐφρονεῦτε, εἶπε, διότι ὑπάρχουσι μυστικά, ἄτινα ἐπιζῶσι τῶν πτωμάτων! Ἄς μείνωμεν, ὑμεῖς μὲν βασιλεῦς πλήρης εὐσπλαγχνίας, ἐγὼ δ' ὁ ταπεινότατος τῶν ὑμετέρων ὑπηκόων!

Ὁ δούξ ἐσχίζε τοὺς δακτύλους του, διὰ τῶν ὀνύχων του.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, ἀγχθέ μου κύριε, πράξατέ τι ἀγαθὸν ὑπὲρ τοῦ κάλλιστα ὑπηρετήσαντος πάντοτε ὑμᾶς, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ Φραγκίσκος ἠγέρθη.

— Τί αἰτεῖτε; εἶπεν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νά . . .

— Ἄθλιε! ἄθλιε! θέλεις λοιπόν, νὰ σε ἱκετεύσω;

— ὦ! ἐξοχώτατε! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὑποκλιθεὶς ταπεινῶς.

— Εἶπατε, ἐψιθύρισε ὁ Φραγκίσκος.

— Ἐξοχώτατε, θὰ με συγχωρήσητε;

— Ναί.

— Ἐξοχώτατε, θὰ με συμφιλιώσητε μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μεριδόρ;

— Ναί.

— Ἐξοχώτατε, θὰ υπογράψητε τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μου μετὰ τῆς δεσποινίδος δὲ Μεριδόρ;

— Ναί, εἶπεν ὁ δούξ μετ' ἀποπνιγομένης φωνῆς.

— Καὶ θέλετε τιμήσει τὴν σύζυγόν μου διὰ μειδιήματος καθ' ἣν ἡμέραν θέλει παρουσιασθῆ ἐπισήμως εἰς τὸν κύκλον τῶν κυριῶν τῆς βασιλείας, πρὸς ἣν θέλω νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω αὐτήν;

— Ναί, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος σοὶ ἀρκεῖ;

— Πληρέστατα, ἐξοχώτατε.

— Ὑπάγετε, ἔχετε τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Μονσορώ, πλησιάζας τὰ χεῖλη του εἰς τὸ οὖς τοῦ δούκους, θέλετε διατηρήσει τὸν θρόνον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἀνεβίβασα ὑμᾶς! Ὑγιαίνετε, Μεγαλειότατε.

Τὴν φορὰν ταύτην, προὔφερε τὴν λέξιν ταύτην τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε ἡ ἀρμονία αὐτῆς ἐφάνη ἡδεῖα εἰς τὸν δούκα.

— Οὐδὲν πλέον ἀπεμένει, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μονσορώ, εἰμὴ νὰ μάθω ὑπὸ τίνος ὁ δούξ ἔλαβε πληροφορίας. **Δ.Μ.Λ.**

Ἔπεται συνέχεια.

Ἀξάντος ἤδη τοῦ Β' ἔτους, παρακαλοῦμεν τοὺς κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον Γ' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ὀριστικῶς τὸ φύλλον εἰς πάντα μὴ προ-
βλεπόμενα

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

[Ἐκ τῆς εἰς Ἰσπανίαν περιήγησος τοῦ P. L. Imbert]

Οὐδεὶς δύναται ν' ἀναχωρήσῃ τῆς Ἀραγωνίας χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Τερουέλ, λίαν ἀσημαντὸν δι' ἑαυτὴν πόλιν, κειμένην δὲ ἐπὶ λόφου ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ Γουαδάλκουϊβέρου. Πάντες δέ, πρὸ παντὸς ἄλλου, ἐπισκέπτονται τὸν τάφον τῶν δύο πιστοτάτων καὶ διασημοτάτων ἐραστῶν τῆς Ἰσπανίας. Ἰδοὺ ἀπλούστατα ὁποῖα εἶναι ἡ ἱστορία τούτων, ἡ ἐμπνεύσασα πολλὰ δράματα εἰς τοὺς δραματοποιούς.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος, ἔζων ὁ Διέγος δὲ Μαρκίλας καὶ ἡ Ἰσabelle δὲ Σεγούρα, περιπαθῶς ἐρώμενοι ἀλλήλων. Ὁ νέος ἦτο πτωχὸς καὶ ἡ νέκ πλουσιωτάτη, ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐθυσίασθησαν τὰ εὐγενέστατα αἰσθήματα καὶ οἱ ἀγιώτατοι ἔρωτες εἰς τὸ αἰωνίως λατρευόμενον τοῦτο τέρας, εἰς τὸν χρυσόν, ὁ πατήρ τῆς Ἰσabelle, κωφεύων εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, ἠρνεῖτο ἐπιμόνως τὸν Διέγον.

Ὁ γενναῖος νεανίας ἀποφασίζει νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην του καὶ κατόπιν τελευταίας καὶ μακρᾶς συνεντεύξεως μετὰ τῆς ἐρωμένης του, ὑποσχεθείσης αὐτῷ πίστιν ἄχρι τῆς ἀφίξεώς του, ἀναχωρεῖ εἰς τὸν κατὰ τῶν Μαυριτανῶν πόλεμον.

Μετὰ τινα ἔτη, ἀφίκετο εἰς Τερουέλ Ἀζάγρας τις ὀνόματι, πρὸς ὃν φίλος τοῦ τις, θανασίμως πληγωθεὶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνεπιστεύθη ἐπιστολὰς προσβαλούσας τὴν τιμὴν τῆς μητρὸς τῆς Ἰσabelle. Ὁ μοχθηρὸς οὗτος ἀνὴρ ἀπειλεῖ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα διὰ τῆς κοινολογήσεως τῶν ἐνόχων σχέσεών της ἂν δὲν παράσχῃ αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα της. Ἡ ἀτυχὴς ὁμολογεῖ τὸν διαφυγον πρὸς τὸν Διέγον ἔρωτα τῆς θυγατρὸς της, καὶ τὸν ἀπελπισμὸν εἰς ὃν θὰ τὴν ἐνέβλεπεν καταναγκαστικὸς γάμος γονυπετῆς σύρεται, ἱκετεύει, ὀλολύζει, ἀλλ' ὁ Ἀζάγρας μένει ἀκαμπτος, διότι ἔχει ἀνάγκην τῆς Ἰσabelle, καὶ τὴν σιωπὴν του πωλεῖ ἀντὶ τοῦ ἀντιτίμου τούτου.

Ἀπὸ γειτονικοῦ δωματίου ἡ νεανὶς τὰ πάντα ἀκούει. Μεταξὺ τοῦ ἔρωτός της καὶ τῆς τιμῆς τῆς μητρὸς της, δὲν διστάζει. Ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ κάτωχρος, προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἀζάγραν, συγκατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν της τὴν καρδίαν της.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς, θὰ γίνω σύζυγός σας.

Εἶτα καταβεβλημένη πίπτει ἐντὸς τῶν βραχιόνων τῆς μητρὸς της, κατασπαζομένη ταύτην καὶ δακρυροῦσα.

— Κόρη μου! ἀγαπητὴ μου κόρη! ἀνακραεῖ ἡ ἔνοχος μήτηρ, δὲν θέλω νὰ θυσιάσῃς σεαυτὴν, δὲν θέλω νὰ γείνη αἰτία τῆς δυστυχίας σου τὸ παράπτωμά μου. Ἄς με ἀτιμάσῃ ὁ ἀνθρώπος οὗτος, ἀφ' οὗ δύναται καὶ θέλει ἐγὼ ἀρνοῦμαι εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά σου! . . .

— Μῆτέρ μου, πρέπει νὰ μείνης ἀγνή εἰς τοὺς ὀφθαλμούς πάντων.

Ἡ Ἰσabelle ἐγεροθεῖσα ἔθηκε τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῆς τοῦ Ἀζάγρα καὶ εἶπε μετ' εὐγενείας

— Εἶμαι μνηστὴ σας.

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου οἱ κῶδωνες ἐσημαίνον εὐθύμως, οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ Τερουέλ συνωστιζόντο ἐν ταῖς ὁδοῖς.

— Τί ἀγγέλουσιν αἱ ἐορτάσιμοι αὐταὶ ἐτοιμασίαι; ἠρώτησε νεκρὸς κλιωματικὸς ἀρικόμενος ἐφ' ἵππου ἀρρίζοντος καὶ κωνισκλέου

— Καλέ, δὲν τὸ εἰξεύρετε; . . . Ἐρχεσθε ἀπὸ μακρῶς; . . .

— Ναί, ἀπὸ πολὺ μακρῶς.

— Ἐ! λοιπόν, σήμερον γίνεται ὁ γάμος τῆς Ἰσabelle δὲ Σεγούρα μετὰ τὸν γενναῖοτατον Ἀζάγραν.

— Τῆς Ἰσabelle; . . . Ἡ Ἰσabelle δὲ Σεγούρα ὑπανδρεύεται; Ἄ! . . . σκληρὰ εἰμαρμένη! . . .

Ἄτυχῆ Διέγο! Γενναῖως ἐπολέμησεν, ἐγένετο πλούσιος, ὅταν δ' ἐπικέρχηται εὐτυχῆς εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν του, οἱ κῶδωνες σημαίνουσι τὸν ἐπικηδεῖον τοῦ ἔρωτός του!

Τὴν ἐσπέραν πλανᾶται περίξ τῆς οἰκίας τῶν νεονύμφων. Ὁ Ἀζάγρας ἐξέρχεται κατ' ἐκείνος τὸν φονεῦει δι' ἐγχειριδίου, λαμβάνει τὰ ἐγγραφὰ του, εὐρίσκει ἐν αὐτοῖς τὴν ἐξήγησιν τῆς διαγωγῆς τῆς Ἰσabelle καὶ περιχαρῆς ἀνέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεαρᾶς γυναίκος.

— Τὰ πάντα γνωρίζω, ἀνακραεῖ εἰσελθών. Ἰδοὺ ἡ δικαιολογούσα τὴν ἀπιστίαν σου ἐπιστολή.

— Διέγο! . . .

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, προσφιλῆς μου. . . ἐγὼ, ὅστις ἐπανερχομαι πλήρης ἔρωτος διὰ σέ ὡς καὶ πρὸ πενταετίας. . .

— Οἴμοι! δὲν δύναμαι πλέον νὰ γίνω ἰδική σου!

— Εἴθεθ ελεύθεροι!

— Ἐλεύθεροι! . . . τί ἔννοεῖς;

— Τὸν ἐφόνευσα!

— Τὸν ἐφόνευσες; . . . Ἐφόνευσας τὸν σύζυγόν μου, Διέγο; . . . Αἱ χεῖρές σου ἐβάψαν εἰς τὸ αἷμά του; . . . ὦ! . . . σὲ μισῶ! . . .

Ὁ νέος θεωρεῖ ταύτην μετὰ μεγίστης θλίψεως.

— Σὲ μισῶ! ἐπανελάβεν ἐκείνη ἰσχυρῶς.

Ὡσεὶ κεραυνόβλητος ὑπὸ τῆς λέξεως ἐκείνης ὁ Διέγος πίπτει νεκρὸς.

Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἡ Ἰσabelle ἐκπνέει ἐκ θλίψεως.

Τοὺς δύο ἐρχοτάς ἐνεταφίασαν παραπλευρῶς ἀλλήλων, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ὅτε, μετὰ πέντε αἰῶνας, ἐξέθαψαν αὐτοὺς ἵνα μεταφέρωσι τὰ λείψανά των εἰς τὴν μονὴν, μετ' ἐκπλήξεως εἶδον τοὺς σκελετοὺς αὐτῶν ἐνηγκαλισμένους.

Ἐπὶ τοῦ ἐγκλείοντος τὸν τάφον των λίθου εἶναι κεχαραγμένη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή

Ἐνθάδε κεῖνται τὰ σώματα τῶν διασημῶν ἐραστῶν τοῦ Τερουέλ

DON IGANNOY ΔΙΕΓΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΖ ΔΕ ΜΑΡΚΙΛΛΑ ΚΑΙ ΔΟΝΑΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ ΔΕ ΣΕΓΟΥΡΑ

ἀποθανόντων τῷ 1217.

Ἐπιτάφια ἐτάφησαν τῷ 1708.